

EEN KWART EEUW OP EEN KWARTOVEL

ZANDVOORTSE HOCKEY CLUB

5 MAART 1935 | 5 MAART 1960

EEN KWART EEUW OP EEN KWARTOVEL

INHOUD

Voorwoord	
J. A. B. van Pagée, Voorzitter Z. H. C.	3
Brief	
Mr. H. M. van Fenema, Burgemeester van Zandvoort	4
Brief	
Mr. W. F. Westermann, Voorzitter K. N. H. B.	4
't Waren me de jaartjes wel!	
Bob van Beets	5
Sheik of Araby	
Piet Meeth	13
Van Zuiderbad tot Duintjesveld	
A. Lodder - Langeweg	14
Dubbel op	
Donald en Ronald Roodhart	15
Vroeger en nu	
Carel Bolwidt	16
Weet je nog	
Dragan Petrovitch	17
Een woord tot de jeugd	
Hans Metselaar	18
Met Krot!	
Bob van Beets	19
De Overveense tijd	
F. A. Goll	20
Het type Herman Haan	
Bob van Beets	22
De jeugd aan het woord	
Rob Valk - Ton de Baar - Joke van Engelen - Ineke Bol	24
Herinneringen uit mijn veteranentijd	
Harold F. Hoyer	26
Z. H. C. na de oorlog	
Ton Koolhaas	28
Statistiek	
Bob van Beets	31
Nou, tabé dan!	
Bob van Beets	38

J. A. B. van Pagée, voorzitter

VOORWOORD

Het lijkt nog zo kort geleden, dat ondergetekende in het jubileumnummer bij het 12½-jarig bestaan eindigde met de woorden "Op naar het zilveren jubileum". Thans is het zover dat wij dit jubileum gaan vieren. Wat gaat de tijd toch snel! Het is opmerkelijk dat wij met zo vele oud-leden nog contact hebben, gezien het feit dat zij in dit nummer oude herinneringen ophalen. Velen van hen hopen wij op ons feest weer eens te ontmoeten!

Ook doet het prettig aan, dat officiële instanties een bijdrage geleverd hebben voor dit nummer. In de eerste plaats moeten wij dank brengen aan het gemeentebestuur van Zandvoort voor de prettige samenwerking in een reeks van jaren voor de hulp ons geboden met betrekking tot de speelvelden.

Vele malen zijn wij van terrein veranderd en thans hebben zij ons in de gelegenheid gesteld gebruik te maken van het prachtige park "Duintjesveld".

Een speciale pluim voor de heer Seders met zijn staf van de gemeentelijke plantsoendienst. Door hun voortreffelijke arbeid zijn wij in staat geweest enkele "grote" wedstrijden te organiseren: Nederland B - Denemarken en de Pioniers - Kennemer elftal. Met de K.N.H.B. "onze" bond hebben wij steeds in prettige verhouding onze 25 verenigingsjaren doorgebracht. Voor zover mij bekend zijn er dan ook nooit moeilijkheden geweest.

De samenwerking met clubs uit Kennemerland is steeds van prettige aard geweest. Speciaal de K.H.C. "Strawberries", welke vereniging in de beginjaren van de Z.H.C. ons met raad en daad terzijde stond en nog steeds met ons in nauw contact staat.

Bij dit voorwoord mogen wij zeker niet vergeten, hen die ons ontvielen gedurende de periode van een 25-jarig clubleven.

Dan gedenken wij onze oud-voorzitter P. Meeth Sr., zijn dochter Mimi Brokmann-Meeth, Hans Nagel, Lies Balder, onze donateur en trouwe supporter de heer Schmidt en Hans Otten in Indonesië.

Ook de bezettingsjaren sloeg een bres in onze leden t.w. Dolf en Hans Struch, Jonnie van Beets, Siegfried Melkman, Daaf de Zwarte en Nol Wiegand. Allen slachtoffers van de bezettingsjaren gedurende de tweede wereldoorlog.

En wat zal de toekomst ons brengen? Als wij aan de toekomst denken komt in de eerste plaats het jeugdprobleem aan de orde. Op dit moment van schrijven beschikken wij over een jeugdafdeling van meer dan honderd leden. Deze afdeling geleid door ons bestuurslid P. Kelder en bijgestaan door vele anderen, zorgt voor de opvolging van de senioren.

Deze leden verdienen onze dank voor hun bemoeienissen en opoffering van veel vrije tijd en wij zijn hen er dan ook zeer erkentelijk voor. Ook juist hierdoor zien wij met vertrouwen de toekomst tegemoet. Met medewerking van al onze leden hopen wij een prettig feest te vieren.

J. A. B. van Pagée,
voorzitter

Een zilveren sport-jubileum in onze gemeente, waarbij het past een ogenblik stil te staan, een heugelijk gebeuren, dat een compliment en een hartelijke gelukwens ten volle waard is.

Een compliment aan Bestuur en leden van deze bloeiende vereniging voor goede leiding en lofwaardige samenwerking; een gelukwens voor de verdere ontwikkeling en bloei in de jaren, die voor ons liggen. De tendens hiervoor lijkt gunstig: hockey is een der belangrijkste buitensporten ook in ons land geworden en wint voortdurend aan populariteit.

Afkomstig uit Griekenland en het Verre Oosten, drong het spel naar onze gematigde luchtstreken door en veroverde op vreedzame wijze land na land, "veld" na "veld".

Ik acht het dan ook van zeer groot belang, dat in onze gemeente een gezonde hockey-club bestaat, die een gewichtige en gewaardeerde plaats in het sportleven van de badplaats inneemt.

Het gemeentebestuur heeft blijk gegeven dit inzicht te delen door de aanleg van het fraaie sportveldencomplex "Duintjesveld", dat bij de Z.H.C. in gebruik is. Natuurlijk bestaan er nog wensen t. a. v. de outillage van dit terrein, wensen welke vervulling in hoofdzaak van Zandvoort's budgetaire positie afhangt. Wij zijn ons echter bewust "het goede" te hebben en tevens te moeten blijven streven naar het betere ook en zeker niet in de laatste plaats voor de sport. Moge het de Z.H.C. gegeven zijn onder leiding van haar ijverig en bekwaam bestuur en in vriendschappelijke onderlinge samenwerking tussen de leden - nog een zeer lange reeks van jaren haar gewichtige taak in onze Zandvoortse gemeenschap te blijven vervullen.

van Fenema,

Burgemeester van Zandvoort

Bij Uw zilveren feest past een hartelijke gelukwens van het Bondsbestuur en wanneer ik hieraan een persoonlijk woord mag toevoegen, doe ik dit met genoegen. Het aantal verenigingen dat op een hockey-historie van 25 jaar kan bogen, groeit snel. Alle hebben gemeen dat ze een kwart eeuw bestaan, maar hun ontwikkeling in dit tijdsbestek vertoont geenszins een zelfde beeld.

Zo valt bij Uw vereniging de aandacht op de moeizaam afgelegde weg naar het prachtige veldencomplex dat thans, na jaren tobben, in gebruik is. De verbetering van de accommodatie heeft er ongetwijfeld toe bijgedragen dat Uw ledental is gegroeid, waardoor U een bloeiend en intens clubleven hebt. Evenzeer is vermeldenswaard de zeer bijzondere prestatie van Uw eerste herenelftal, om reeds in het derde jaar van haar bestaan te promoveren naar de promotieklasse.

De activiteit van Uw bestuursleden en de hiervoor genoemde feiten zijn gunstige factoren, die met waardering kunnen worden vermeld. Zij houden een belofte voor Uw toekomst in. Ik wens Uw vereniging een geslaagde viering van Uw zilveren feest toe die ongetwijfeld Uw groei en bloei zal bevorderen.

W. F. Westermann,

voorzitter K. N. H. B.

't Waren me de jaartjes wel !

5 maart 1935. De Zandvoortse Hockey Club werd opgericht, onder bestuur van de heren Meeth, voorzitter; C. L. Bolwidt Jr., secretaris; mej. Weber, penningmeesteresse; en de heren van Raalte en Petrovitch als commissarissen. Dit, lezers en lezeressen, kunt u lezen in "Het Orgaan" van april 1936. Het staat er zo nuchter en eenvoudig. Een hockeyclub opgericht. Maar zo eenvoudig is het niet gegaan. Want hoe is het begonnen. Z6.

In september 1934 werd door de voorzitter van de Zandvoortse Cricket Club, de heer C. L. Bolwidt Jr, binnen het verband van de Z. C. C. een hockeyclub opgericht waarbij de algemene naam van De Zandvoortse Cricket- en Hockey Club aangenomen werd. In het begin ging alles goed, doch later werd de houding van de cricket-bestuursleden van dien aard, dat samenwerking tussen hockey- en cricketleden onmogelijk werd. De hockeyleden eisten een vergadering, die op 5 maart 1935 werd gehouden. Op deze vergadering werd besloten de cricket- en hockeysport te scheiden en afzonderlijk werd de Zandvoortse Hockey Club opgericht.

Na afloop van deze vergadering werd op dezelfde avond de oprichtingsvergadering gehouden van de Zandvoortse Hockey Club, zodat de datum 5 maart 1935 als de officiële oprichtingsdatum geldt.

Van deze datum af begint het "wel en wee" van onze vereniging, waarvan we het een en ander de revue zullen laten passeren.

Let wel: het een en ander. Indien we alles zouden moeten noteren dan werd het een gedenkboek en dat is niet de bedoeling. Het is ondoenlijk alle elftallen onder de loupe te nemen. In het laatste gedeelte van dit jubileumnummer kunt U precies nagaan op welke plaats bijv. het tweede elftal in het seizoen 1946-1947 geëindigd is, in welke klasse werd gespeeld, hoeveel punten werden behaald, enz., enz.

1935-1936. In de periode maart 1935 - september 1936 waren we voornamelijk aangewezen op uitwedstrijden. Veel steun werd verkregen van Strawberries, die iedere keer hun terrein afstond. Ook de Kraaien stak de helpende hand toe.

Door de medewerking van burgemeester H. van Alphen, de heer C. Slegers en de toenmalige voetbalvereniging Z. V. V. konden wij in september 1936 gedeeltelijk gebruik maken van het terrein van Z. V. V.

In het eerste seizoen mocht slechts één dames- en één herenelftal aan de competitie deelnemen, zodat voor de resterende leden vriendschappelijke wedstrijden vastgesteld moesten worden.

Zowel het eerste dameselftal als het eerste herenelftal werden kampioen van de vierde klasse.

De dames moesten promotiewedstrijden spelen. Ook deze werden een succes, zodat promotie naar de derde klasse volgde. Het herenelftal promoveerde automatisch naar de derde klasse.

Belangrijke data in dit seizoen waren o. a. :

15 augustus 1935. Het eerste "Orgaan" verschijnt.

21 september 1935. Aangenomen als candidaat lid van de N. H. B.

25 september 1935. De Koninklijke goedkeuring op onze statuten verkregen.

28 september 1935. De dames toegelaten tot de N. D. H. B.

1936-1937. Ook in dit seizoen werd op het terrein van Z. V. V. gespeeld. Aan de competitie werd deelgenomen door één dameselftal, drie herenelftallen en een jongensploeg. Wederom werden twee kampioenschappen behaald. Het eerste

herenelftal werd ongeslagen kampioen van de derde klasse. Ook de promotiewedstrijden werden tot een goed einde gebracht, zodat promotie volgde naar de tweede klasse.

Het tweede kampioenschap kwam op naam van het tweede herenelftal. In de promotiewedstrijden waren zij minder gelukkig en bezette de op één na onderste plaats. Dus geen promotie.

Deze twee kampioenschappen noemde "Hockey Sport" een enorme prestatie voor zo'n jonge vereniging.

Ter gelegenheid van deze prestatie werd een feestavond gehouden op 3 april 1936 in Monopole.

Vóór deze feestavond werd op 12 maart de film vertoond van de Olympische spelen, door de secretaris-penningmeester van de N.H.B. Jhr. L. J. Quarles van Ufford.

1937-1938. Het bestuur onderging enige verandering. De heer P. Meeth Sr. bedankte als voorzitter en werd benoemd tot erelid. Als opvolger werd gekozen de heer J.A.B. van Pagée.

De functie van secretaris-penningmeester werd overgenomen door de heer P. Krot. Ook nu werd weer gespeeld op het terrein van Z. V. V. aan de Zandvoortselaan.

Voor de eerste maal werd door een tweede dameselftal aan de competitie deelgenomen. In totaal dus drie heren- en twee dameselftallen en een jongensploeg.

Over het geheel genomen was het een glorieus seizoen.

Het eerste dameselftal werd ongeslagen kampioen van de derde klasse. De promotiewedstrijden verliepen minder gunstig, zodat promotie naar de tweede klasse uitbleef. Het eerste herenelftal verbaasde vriend en vijand door wederom het kampioenschap te behalen, nu van de tweede klasse en wederom ongeslagen.

Ook de promotiewedstrijden tegen H. H. IJ. C. II en H. H. IJ. C. III werden een groot succes. Met de prachtige doelcijfers van zes vóór en nul tegen promoveerde Zandvoort in het derde jaar van haar bestaan naar de promotieklasse.

Het tweede elftal behaalde wederom het kampioenschap van de vierde klasse. Ook de promotiewedstrijden werden tot een goed einde gebracht, zodat het komende seizoen in de derde klasse gespeeld zou worden.

1938-1939. Op organisatorisch gebied werd een aardig succes behaald. Op 30 oktober werd n.l. het nieuwe veld en het clubhuis, aan de Nicolaas Beetslaan, geopend.

De jaarlijkse fuif werd op 25 maart gehouden, m.m.v. Chiel de Boer.

In tegenstelling tot de afgelopen drie seizoenen waren de sportieve prestaties niet om over naar huis te schrijven. Het was zoals Hockey Sport reeds op 4 november 1937 schreef:

"Wij misgunnen de jonge club de zege allerm minst en wanneer wij het jammer vinden, dat jonge ploegen te snel om hoog gaan, dan is dat niet, omdat zij zulks niet door hun spelcapaciteiten zouden verdienen - natuurlijk zit het daar in, anders wonnen ze toch niet - maar omdat een club de tijd moet hebben om in haar gehele constellatie tot hoger spelpeil te geraken, d. w. z. één enkele goede ploeg is niet voldoende om kampioen te worden en te blijven. Er behoren krachtige reserves te worden gekweekt, die straks de taak der huidige spelers overnemen. Het ontbreken daarvan bij te snelle promotie, heeft al te vaak een teleurstellende reactie tengevolge gehad, welke weer evengauw tot degradatie leidt".

Bovenstaand artikel bleek maar al te waar te zijn.

Het eerste elftal, dit seizoen voor het eerst in de promotieklasse, had zijn hoogtepunt bereikt.

Al waren de nederlagen niet zo groot, Zandvoort belandde toch op de laatste plaats.

Degradatiewedstrijden werden gespeeld tegen H. H. IJ. C. II en H. D. M. IV. Door twee overwinningen en twee gelijke spelen bleef Zandvoort in de promotieklasse. Het enige succes van het eerste elftal waren de wedstrijden in september 1938 op de hockeydag. Nadat de eerste klasser Arnhem met 2-1 van Zandvoort had verloren, werd de strijd aangebonden tegen het toen zeer sterke Amsterdam I, de uiteindelijke winnaar van de hockeydag.

Ondanks het meespelen van de internationals Rein de Waal en Roodenburgh, verloor Zandvoort slechts met 1-0.

Het tweede dameselftal was het enige elftal dat succes behaalde, n.l. promotie naar de derde klasse.

Voor de eerste keer nam een meisjeselftal aan de competitie deel.

1939-1940. Al direct bij de aanvang van dit seizoen, werden door de dreigende oorlogsomstandigheden, enige leden onder de wapenen geroepen. Mede tengevolge van de beperkte vervoer-gelegenheid werd door de N. H. B. een nood-competitie ingesteld.

Het eerste herenelftal werd ingedeeld in afd. Amsterdam/Haarlem met drie andere promotieklassers en vier tweede klassers. Dat het eerste de laatste plaats bezette moet in hoofdzaak worden toegeschreven aan het feit dat vijf eerste-elftal spelers (J. Beets, J. Brokmann, H. Metselaar, H. v. Perlstein en B. Weenink) gemobiliseerd waren, waardoor de samenstelling van het elftal zeer wisselvallig was.

Door het niet kunnen meespelen van vele spelers deden slechts twee herenelftallen aan de nood-competitie mee, alsmede twee dameselftallen en een jongensploeg. Ook de winter deed zich dit jaar zeer gelden en zorgde ervoor dat van december tot maart niet gespeeld kon worden.

Niet alle achterstallige wedstrijden konden meer gespeeld worden, daar op 10 mei 1940 de oorlogsramp over ons land kwam. Tot ons geluk behoeften wij geen gesneuvelde- of gewonde leden te betreuren.

1940-1941 was een seizoen van grote achteruitgang. De terugslag van het seizoen 1939-1940 deed zich ook nu voelen. Dragan Petrovitch en Kick Nusink verlieten het eerste elftal, terwijl H. van Perlstein aan het einde van het vorige seizoen naar Indië was vertrokken.

Het eerste herenelftal eindigde voor de derde achtereenvolgende keer onderaan. Ook de degradatiewedstrijden werden geen succes, zodat het komende seizoen in de tweede klasse gespeeld moest worden. Ook het tweede elftal bezette de laatste plaats, gelijk met B. M. H. C. IV. De beslissingswedstrijd werd verloren. De degradatiewedstrijden gaven niet het gewenste resultaat. Zandvoort II degradeerde. Als gevolg hiervan moest het derde elftal het volgend seizoen in de onderbond Noord-Holland spelen.

Het eerste dameselftal belandde in de middenmoot. Er nam geen tweede dameselftal aan de competitie deel. Ook voor een meisjes- en jongenselftal waren geen voldoende spelers aanwezig.

Het zou pas in 1952 zijn, dat er weer een meisjes- en een jongenselftal op de been gebracht kon worden.

1941-1942. Het bestuur onderging enige veranderingen. Jo van Pagée trad af als voorzitter en werd benoemd tot erelid. Opvolger werd de heer J. C. Jung.

Waren het vorig seizoen de prestaties slecht, dit seizoen waren de prestaties uitstekend te noemen. Het eerste elftal behaalde het kampioenschap van de tweede klasse en promoveerde automatisch naar de promotieklasse, na één jaar afwezigheid.

Het tweede elftal eindigde in punten gelijk met O.K. III. Op 20 mei werd in het hockeystadion te Amstelveen de beslissingswedstrijd gespeeld. Met 2-0 werd gewonnen en promoveerde het tweede naar de derde klasse.

Het derde elftal wilde niet achterblijven en eindigde gelijk met Hermes I op de tweede plaats. Een beslissingswedstrijd was nodig om een plaats in de vierde klasse te veroveren. Zij waren echter niet zo gelukkig als het tweede en verloren deze wedstrijd met 2-1. De dames speelden voor het eerst in de tweede klasse en bezetten één der bovenste plaatsen. Voor het eerst nam een vierde herenelftal aan de competitie deel, in de onderbond.

Het eerste herenelftal behaalde prachtige resultaten om de J.D. Tresling-beker. Eerst werden de derde klassers Strawberries II en V.V.V.I uitgeschakeld, vervolgens de tweede klasser IJsvogels I. Hierna werd gewonnen van de promotieklasser Victoria I en werd gelijk gespeeld tegen Leiden I.

Daar dit een uitwedstrijd betrof kwam Zandvoort in de demifinale tegen de nieuwe eerste klasser Laren I, onder aanvoering van Dick Loggere.

Zandvoort gelukte het kort voor rust de leiding te nemen (1-0). In de tweede helft was Laren te sterk, zodat doelpunten niet konden uitblijven. Met 3-1 werd verloren.

1942-1943. In de maanden oktober, november en december 1942 moest Zandvoort evacueren en zo zagen wij het gros van onze leden naar elders verhuizen. Doch allen bleven de club trouw. Een andere moeilijkheid was evenwel het veld. Teneinde op alle eventualiteiten voorbereid te zijn, werd tijdig naar een ander veld omgezien en zo slaagden wij erin samen met Strawberries één veld op het Heemstedse sportpark te huren. Nog voordat we een officiële aanzegging kregen het terrein te verlaten, trokken wij zelf in januari 1943 naar Heemstede.

Een gevolg van de evacuatie was de overname van de functie van wedstrijdsecretaris. Piet Krot, die jarenlang deze functie uitoefende was door zijn evacuatie naar Amsterdam, gedwongen deze thans over te dragen aan Hans Metselaar.

Na de evacuatie kwam de arbeidsinzet, die duizenden slachtoffers maakten. Mede door de vele razzia's die gehouden werden, verkozen de meeste jonge hockeyers niet meer te spelen.

In maart volgden weer de eerste wedstrijden. De spelers en speelsters waren over zoveel plaatsen verdeeld, dat de elftalcommissie iedere week voor een probleem zat, hoe een sterk elftal op de been te brengen. Ondanks deze moeilijkheden werden er toch enige successen behaald.

Het derde elftal behaalde het kampioenschap van de onderbond, afd. B en promoveerde naar de vierde klasse.

Het vierde elftal werd kampioen van de onderbond, afd. A, doch promoveerde niet. Het eerste dameselftal bezette de tweede plaats. Het slechte veld en de slechte verbinding met Heemstede leidden er toe dat het bestuur het plan opvatte naar een ander veld om te zien. Dank zij het onvermoeide werken van ons lid Maus Gatsonides konden wij voor het komende seizoen beslag leggen op een terrein aan de Zeeweg. Zo wist Zandvoort zich door alle moeilijkheden heen te slaan, ondanks de factoren van buitenaf, die haar bestaan een tijd lang ernstig in gevaar hadden gebracht.

1943-1944. Daar de heer J.C. Jung zich uit de Z.H.C. terugtrok, werd het seizoen ingezet onder leiding van een nieuwe voorzitter, de heer Maus Gatsonides. Door de oorlogsomstandigheden ondervond het spelen van wedstrijden zeer vele moeilijkheden (weinig en volle treinen, in beslag nemen van velden, treinbeschietingen enz.). Dank zij het uitstekende werk van de elftalcommissie kon bijna het gehele seizoen gespeeld worden.

Uitgekomen werd met vier herenelftallen en twee dameselftallen.

Het derde elftal wist het klaar te spelen wederom kampioen te worden, onder de bezielende leiding van Gatsonides.

In dit jaar werd de beroemde "clandestiene" cabaret-dansavond in Haarlem gehouden.

Het duurde tot de bevrijding dat wij de sticks weer konden hanteren, daar in 1944 de sport geheel en al werd verboden.

1945-1946. Zo konden we dan eindelijk weer in vrijheid spelen. De eerste algemene ledenvergadering na de bevrijding werd gehouden in restaurant Lido te Haarlem. De heer J. v. Pagée nam de voorzittershamer van de heer M. Gatsonides over.

Waren het in het begin vooral gebrek aan verkeersmiddelen die ons parten speelden, ook het enthousiasme bij de leden stond op een laag peil. Te hunner verontschuldiging moeten wij echter aanvoeren dat het gebrek aan fietsen wel de hoofdoorzaak was. Voor de thuiswedstrijden en soms ook uitwedstrijden onderhield Maus Gatsonides een autobusdienst.

Was het voor de oorlog een doodzonde om van een wedstrijd weg te blijven, dit seizoen kwam het meerdere malen voor dat elftallen niet volledig opkwamen.

Alleen het eerste herenelftal behaalde, o. l. v. J. van Pagée, een behoorlijk resultaat. Het eindigde als tweede op de ranglijst in de promotieklasse.

1946-1947 was eveneens een moeilijk jaar. Ook nu bleek dat de mentaliteit van de jongeren wel heel anders was dan voor de oorlog. Vooral wat het plichtsbesef betrof. Afzeggen, zo maar wegblijven, te laat arriveren op het veld; dit alles was gewoon.

Geen wonder dat de resultaten te wensen overlieten. De meeste elftallen, met uitzondering van het tweede dames- en vierde herenelftal, eindigden onderaan.

Door de zeer strenge winter, waardoor een grote achterstand ontstond in de afwerking van het programma, moest de competitie ontijdig worden afgebroken. Tenslotte toch nog een paar wedstrijden te kunnen spelen, werd door de verenigingen van Haarlem en omgeving besloten tot het instellen van een hockeydag, waarbij gespeeld zou worden om de Kennemerland-beker.

In dit seizoen werd de "Garnaal", o. l. v. Harold Hoyer, weer regelmatig uitgegeven.

1947-1948. Ook dit jaar was er een in "mineur". Nog steeds werd gespeeld op één veld. De sportieve resultaten waren evenals het vorig seizoen bedroevend slecht. Het eerste herenelftal, ook dit seizoen spelende in de promotieklasse, ontsnapte nog net aan de degradatie door van de vier degradatiewedstrijden er twee te winnen. Alleen het tweede dames- en vierde herenelftal eindigden op een van de bovenste plaatsen.

In september 1947 werd het 12½-jarig bestaan van de vereniging gevierd, waarbij vele oud-leden aanwezig waren.

1948-1949. De dalende lijn waarin Zandvoort zich bevond zette zich ook nu voort. Weer bedankten enige damesleden en moest de competitie worden ingegaan met vijftien dames, zodat een tweede dameselftal niet kon worden ingeschreven. Ondanks dit geringe aantal wist het eerste dameselftal zich toch in de tweede klasse te handhaven.

Het eerste herenelftal eindigde wederom onderaan in de promotieklasse. De degradatiewedstrijden werden verloren, zodat zij naar de tweede klasse degradeerden. Het tweede en derde elftal eindigden wederom in de onderste regionen. Het vierde elftal, meest jongere spelers, deed het heel behoorlijk.

Gezien de matige prestaties in de competitie viel des te meer op de uitstekende

wedstrijden die het eerste herenelftal speelde op het internationaal toernooi van H. B. S. De derde prijs wist Zandvoort te behalen. Zo slecht als het eerste in de competitie had gespeeld, zo goed was het spel in dit toernooi.

Ook dit jaar kon slechts op één veld gespeeld worden, waarvan de conditie zeer matig was. Het clubhuis moest met O. S. S. gedeeld worden en werd deze vereniging het oostelijke veld toegewezen.

1949-1950. De sportieve resultaten waren dit seizoen iets beter. Het eerste herenelftal, voor het eerste uitkomende in de tweede klasse, eindigde op de tweede plaats. Het tweede belandde in het midden, terwijl het derde elftal de derde plaats bezette. Het dameselftal was ook dit jaar weer het zorgenkind. Het gebrek aan voldoende reserves deed zich steeds weer voelen. Deelgenomen werd aan het internationaal toernooi van Strawberries en aan het jubileum toernooi van H. B. S. Vooral op het toernooi van Strawberries sloeg het eerste elftal een zeer goed figuur.

De toestand van het veld was ook dit jaar weer niet best. Begin 1950 werd getracht een tweede veld uit te leggen maar dit bleek niet mogelijk. Dit jaar vond de eerste bespreking plaats, met Zandvoortmeewen en O. S. S., om via de gemeenteraad tot uitbreiding van de sportvelden te komen. Het bleek echter niet mogelijk hier op korte termijn verandering in aan te brengen.

Hoewel de gang van zaken in dit seizoen niet onbevredigend was, bleef het gebrek aan nieuwe leden de grootste zorg baren.

1950-1951. Dit seizoen werd door twee dames- en vier herenelftallen aan de competitie deelgenomen. Voor het eerst na twee jaar speelde er dus weer een tweede dameselftal mee.

Dit elftal samengesteld uit meisjes met weinig ervaring in competitiewedstrijden, behaalde vele overwinningen. Zij eindigden op de derde plaats.

De start van het eerste- en tweede herenelftal was zeer hoopvol en zo gebeurde het dat na de eerste helft van het seizoen beide elftallen op de bovenste plaats van de ranglijst stonden. Jammer genoeg werden beide elftallen geen kampioen. Zowel het eerste als het tweede eindigden tenslotte op de derde plaats. Het derde elftal eindigde onderaan en moest degradatiewedstrijden spelen. Daar door het terugtrekken van H. O. C. de degradatie niet uitgespeeld behoefde te worden, bleef het derde elftal in de vierde klasse.

In dit seizoen werd aan verschillende toernooien deelgenomen. Het eerste herenelftal nam deel aan het Zilveren Hamertoernooi, dat door Hurley werd georganiseerd, alsmede aan de jaarlijkse hockeydag.

Het derde elftal deed mee aan het Gazellen toernooi te Den Haag. Na al hun tegenstanders verslagen te hebben konden zij de zilveren wisselbeker mee naar huis nemen.

Een heren- en een dameselftal nam deel aan het internationaal toernooi van Strawberries, waarop o. a. uitkwamen Barcelona en Verviers. Een mixed elftal nam dezelfde dag deel aan het Strawberries toernooi en behaalde de eerste prijs.

In dit seizoen werd de maandelijkse soosavond ingesteld.

De onprettige toestand met het moeten delen van het clubhuis met O. S. S., waarvan dit jaar nog toegevoegd werd de voetbalvereniging T. Z. B., kwam dit jaar wederom tot uitdrukking. Het gevolg was dat de leden zich niet meer "thuis" voelden. De gemeente deelde echter mede dat nieuwe velden aangelegd zouden worden.

1951-1952. Waren de prestaties in de laatste twee seizoenen iets beter, dit seizoen konden we zeer tevreden zijn.

Zandvoort, dat op 24-4-1938 promoveerde naar de promotieklasse. Van l.n.r.:
H. Haan, J. Beete, H. Nagel, H. v. Perlstein, P. Meeth, J. F. Brokmann, D. Petrovitch,
A. Bolwidt, B. Weenink, J. v. Pagée, K. Nusink, N. v. Rongen (scheidsrechter).

24-4-1938. Zandvoort 1 - H.H.IJ.C. III 1-0. Aanvoerder H.H.IJ.C. feliciteert
J. v. Pagée, in verband met de promotie naar de promotieklasse.

Het eerste herenelftal werd kampioen van de tweede klasse en promoveerde automatisch naar de promotieklasse.

Het tweede herenelftal werd ongeslagen kampioen van de derde klasse. Ook dit elftal promoveerde automatisch.

Het tweede dameselftal promoveerde van de onderbond naar de vierde klasse van de K. N. H. B. De overige elftallen eindigden eveneens op behoorlijke plaatsen.

Het ledental nam ook dit jaar weer toe, hetgeen een gevolg was van de in augustus 1951 verzonden circulaire aan jongelui welke hiervoor in aanmerking kwamen.

Ook dit jaar werd weer aan verschillende toernooien deelgenomen, o. a. Het Zilveren Hamertoernooi, hockeydag, H. G. C. -toernooi en het Hurley veteranentoernooi. Successen werden echter niet behaald.

Tot slot van het seizoen werd op ons terrein een jeugdtoernooi gehouden.

1952-1953. Ook nu liep het ledental op en werd voor het eerst na de oorlog de honderd weer gepasseerd en steeg het ledental tot 113.

De successen van het afgelopen seizoen waren hier niet vreemd aan.

Voor het eerst sinds de oprichting nam een vijfde herenelftal aan de competitie deel, alsmede voor het eerst na de oorlog een meisjes- en een jongenselftal. De sportieve prestaties konden zeer bevredigend genoemd worden.

Het derde herenelftal bezette de tweede plaats in de vierde klasse en kwam in aanmerking voor het spelen van promotiewedstrijden. Deze werden tot een goed einde gebracht, zodat dit elftal promoveerde naar de derde klasse.

Het eerste herenelftal voor het eerst weer in de promotieklasse uitkomende, bezette de vierde plaats.

De andere elftallen bezetten eveneens uitstekende plaatsen, behalve het tweede herenelftal welke zich met moeite kon handhaven in de tweede klasse.

1953-1954. Zo goed als de resultaten in het afgelopen seizoen waren, zo slecht waren zij nu.

Het eerste herenelftal belandde in de onderste regionen, terwijl het tweede herenelftal degradeerde naar de derde klasse en het derde elftal naar de vierde klasse.

Zowel het eerste dameselftal als het tweede dameselftal eindigden op een na de onderste plaats. Alleen het meisjeselftal behaalde een prima resultaat, door ongeslagen het kampioenschap te behalen.

Voor de eerste maal werd een veteranentoernooi georganiseerd om de P. Meeth Sr. beker.

Door de gemeente werd de gelegenheid opengesteld in te schrijven voor de huur van velden binnen het circuit.

1954-1955. Doordat verschillende leden bedankten kon het ledental de honderd niet meer halen en werd teruggebracht tot 85. Aan de competitie werd deelgenomen door vier herenelftallen, een dameselftal en een jongensploeg. Dus geen tweede dameselftal en geen meisjeselftal.

Door het gebrek aan damesleden en de slechte resultaten in het afgelopen seizoen in de tweede klasse, werd besloten om vrijwillig te degraderen naar de vierde klasse.

Van de heren eindigde alleen het tweede elftal op een der bovenste plaatsen. Het jongenselftal behaalde ongeslagen het kampioenschap.

Dit seizoen stond in het teken van het 20-jarig bestaan. Op 5 maart werd in "Gebouw Zomerlust" een feestavond gehouden, welke bijzonder goed slaagde.

1955-1956 is wel een bijzonder seizoen voor de vereniging geworden. In september werden de nieuwe velden en het nieuwe clubhuis in gebruik genomen. De opening geschiedde door burgemeester Mr. H. M. van Fenema.

De sportieve resultaten waren dit jaar zeer bevredigend.

Het eerste herenelftal eindigde gelijk bovenaan met H.I.C., zodat een beslissingswedstrijd noodzakelijk was. Deze wedstrijd werd echter, na verlenging, met 3-2 verloren.

Het tweede herenelftal werd, evenals in 1952, ongeslagen kampioen van de derde klasse en promoveerde automatisch. Het eerste dameselftal eindigde wederom op de tweede plaats van boven.

Het ledental steeg tot 115. Een aanwas van dertig leden in een seizoen.

1956-1957. Door het vertrek van enige heren waren de resultaten van het eerste- en tweede elftal niet best. Het eerste elftal bezette de op een na laatste plaats.

Het tweede, voor het eerst weer in de tweede klasse, eindigde onderaan. Ook de degradatiewedstrijden werden een teleurstelling, zodat degradatie volgde naar de derde klasse.

Het eerste dameselftal behaalde het kampioenschap van de vierde klasse en promoveerde automatisch naar de derde klasse. De jongens behaalde het kampioenschap van hun afdeling.

In april werd het veteranentoernooi gehouden, alsmede een jeugdtoernooi voor meisjes en jongens.

1957-1958. In dit seizoen waren de prestaties middelmatig. Alleen het eerste dameselftal zette haar zegetocht van het vorige seizoen voort. Wederom werd het kampioenschap behaald, nu van de derde klasse. Helaas werden de twee te spelen promotiewedstrijden verloren.

In tegenstelling met het vorige seizoen bezette het eerste herenelftal de derde plaats, evenals het tweede.

1958-1959. Wat spelprestaties betreft was dit een niet zo'n goed seizoen. Het eerste herenelftal moest na zeven seizoenen in de promotie-klasse gespeeld te hebben, met de onderste plaats genoeg nemen en degradeerde automatisch naar de tweede klasse.

Het tweede herenelftal eindigde op de tweede plaats en kwam in aanmerking om promotiewedstrijden te spelen en promoveerde naar de tweede klasse.

Voor het eerst in de geschiedenis van de Z.H.C. nam een jongens B-elftal deel aan de competitie en eindigde evenals het jongens A-elftal en het meisjeselftal op de tweede plaats van boven. Prestaties waarin jeugdleider Heer P. Kelder een groot aandeel heeft gehad.

Hoogtepunten op organisatorisch gebied waren in november de wedstrijd Pioniers-Kennemer elftal en in mei de wedstrijd Nederland B - Denemarken.

1959-1960. Terwijl ik dit schrijf, november 1959, is het hockeyseizoen in volle gang. Het eerste herenelftal staat bovenaan, terwijl de prestaties van de andere elftallen helaas niet zo geweldig zijn. Wat wel met trots vermeld kan worden is dat we voor het eerst meer dan tweehonderd leden hebben. Van deze ruim tweehonderd leden is het merendeel jeugd. En wie de jeugd heeft, heeft de toekomst !

Bob van Beets

Sheik of Araby

Van "Aardappelveld" tot "Duintjesveld", zo zou de titel kunnen luiden van een jubileumboek van de Z.H.C. Het lijkt zo lang geleden, maar wanneer ik de vijfentwintig jaar langs mij heen laat gaan, zie ik alles weer voor me.

Onze mooie jeugd, waarin de Z.H.C. zo'n overheersende rol heeft gespeeld: onze plannen, onze feestjes en vooral onze wedstrijden op zondag. Woensdag waren wij meestal uitgepraat over de wedstrijd van de afgelopen zondag en donderdag begonnen wij te praten over de komende wedstrijd, waarbij op zaterdag de gedachtenwisseling haar climax bereikte.

Als de muren van ons huis aan de Zandvoortselaan zouden kunnen spreken, dan zou er inderdaad voldoende stof zijn voor een jubileumuitgave. U zoudt hebben kunnen lezen hoe de muren scheuren gingen vertonen na maanden lang oefenen voor een tapdance, die wij met elkaar instudeerden voor een Z.H.C. - cabaretavond, begeleid door de concertpianist en mede hockey-lid Johan Otten, die zijn conservatoriumopleiding in dienst stelde van de "Sheik of Araby". Zelf voelde ik mij zo trots als een hond, want ik was de "Sheik of Araby", omringd door vier haremdames, t.w.: Hetty en Pini Penaat, Corry Beekman en Kiek, terwijl Mimi, die toen een jaar of 13 was, als Arabische bediende optrad.

De bestuurs- en elftalcommissievergaderingen thuis, waren voor mij - en misschien nog wel meer voor mijn vader - een soort feestavonden waarbij menig koud biertje in de door discussie verdroogde kelen verdween; alleen Piet Krot hield zich steevast aan de Vermouth. En hoe gezellig was het niet bij Petrovitch op de Strandweg, waar wij altijd samen kwamen na de wedstrijd, zowel de dames als de heren. Wat was Frits Beelen jaloers als een van ons te veel flirtte met Betty; je kon dan aan zijn gezicht zien dat hij dacht: "Bob Brokmann, ik krijg jou wel!" Ja, in die eerste jaren is toch wel de basis gelegd voor de verdere groei van de Z.H.C., want hoeveel bekende namen zien wij nu niet weer prijken in de clubkrant. Er spelen weer een van Pagée, een Polman, een Beelen en diverse Ladders. Wanneer je die namen ziet, dan realiseer je je eerst goed dat het inderdaad al meer dan 25 jaar geleden is, dat wij onze eerste partijtjes speelden op het strand en op een aardappelveld in de duinen.

Van harte hoop ik, dat in de huidige generatie dezelfde clubgeest heerst; dat deze generatie er net zo in opgaat en er evenveel voor over heeft als de onze indertijd. Wij ouderen zijn in een bevoorrechte positie geweest, doordat wij met niets zijn begonnen; er was dus een opgaande lijn met aan het eind steeds weer succes. Dat hebben onze opvolgers niet gehad. Zij hadden de zware taak om de club op hetzelfde peil te houden. Thans heeft de Z.H.C. echter een groot voordeel dat toen niet bestond; zij beschikt over een grote voorraad "jeugd". Van de jeugd hangt de toekomst van de Z.H.C. af en niet van ons "die er nog zo graag over praten". Mijns inziens staat de Z.H.C. er momenteel gezonder en sterker voor dan 25 jaar geleden het geval was en wij behoeven ons dan ook niet ongerust te maken over haar toekomst.

Piet Meeth

Van Zuiderbad tot Duintjesveld

Als ik zo zaterdagmiddags naar de jeugdwedstrijden kijk, dan denk ik vaak terug aan mijn eigen hockeyjeugd en dus ook aan het begin van de Zandvoortse Hockey Club.

Eigenlijk begon het op het "Zuiderbad", waar we na het zwemmen een partijtje hockey speelden om weer warm te worden. In september kwam men met het plan om in clubverband te gaan spelen. 's Winters hockey en 's zomers cricket, dat was dan de voorloper van de Z.H.C.

Een eigen veld hadden we niet, maar dank zij enige bevriende verenigingen konden we uitwedstrijden spelen. Geoefend werd er op een oud aardappelveld aan de Zandvoortselaan.

Maar een hockeyveld zonder terrein is niets en zo werd op 5 maart 1935 een vergadering belegd waar spijkers met koppen geslagen werd. Veel herinner ik me er niet meer van. Het was nogal een rumoerige vergadering en er werd meteen besloten om dat cricket er maar af te laten, daar op een stuk of vijf mensen na, niemand iets voor cricket voelde.

Zo ontstond dus de "Z.H.C.". Gespeeld werd op het oude voetbalveld aan de Zandvoortselaan. Ach, dat oude veld wat we daar een plezier gehad hebben. Het was wel het tijdvak voor de "doe het zelve". De "mannen" trokken de lijnen en zorgden voor de doelen en wij vrouwen voor ons clubhuis (nou ja clubhuis). Het kon gebeuren dat er op zaterdagmiddag ergens een grote stofwolk te zien was, dat werd dan veroorzaakt door een paar zwoegende damesleden die het zand met bezemen trachtten te keren. En dan de theevoorziening. We hadden niet zoals nu een heel assortiment. Neen, ons buffet bestond uit: een oud gasstel, een enorme waterketel (ook oud) en een thee-ei (de inhoud werd steeds door de familie Meeth verzorgd), zo in de trant van: "jongens de thee is op, ach haal maar even bij mevrouw Meeth". Verder nog een suikerbus, wat kopjes die aan de lopende band werden afgewassen en een paar lepeltjes. Het leek wel of de ketel nooit leeg werd. We schonken aan ieder die op het veld was. Wel werd het vocht aan het eind van de dag licht van kleur.

In die eerste tijd haalden we ook zelf de contributie op. Je aanvoerder rende op zaterdag met een medespeelster de rest af in plaats van de aanschrijving over de post te sturen. Dat "rennen" duurde meestal een paar uur want overal werd je op de thee gevraagd.

De uitwedstrijden werden altijd gezamenlijk gemaakt. Geen wonder, want er was maar één dames- en één herenelftal. Gereisd werd met de bus van Kerkman. Soms al op een vroeg uur. Het kwam dan weleens voor dat er een speler (vrouwen waren altijd op tijd) ontbrak, geen nood, we reden langs zijn huis en desnoods in pyjama in de bus gehesen en moest zich dan maar in de bus fatsoeneren. Dat waren de tijden van ieder jaar promoveren naar een hogere klasse van beide elftallen; met gezellige en drukbezochte clubavonden in Muluru en éénmaal per jaar een groot feest. En dan niet te vergeten onze traditionele boerekool met worst op de eerste dag van het jaar, na afloop van een toernooi met enige andere verenigingen. **WAAR BLIJFT DE BOEREKOOL MET WORST.** Dat vraag ik U.

Als een vereniging groter wordt dan komt er behoefte aan meer ruimte en zo verhuisden we naar de velden aan de Nicolaas Beetslaan. Gek, maar het was net of die bepaalde gezellige sfeer niet meegegaan was. Ook daar hebben we leuke wedstrijden gespeeld, maar het meer huiselijk aandoende oude veld had toch iets speciaals dat niet overgeplant kon worden.

Nu op Duintjesveld is het toch weer terug, dat blijkt ook wel uit de toch elke zon-

Het eerste dameselftal in de beginjaren. Bovenste rij van l.n.r.: M. Meeth, E. Keur, C. Beekman, W. Koper, H. Penaat. Gehurkt van l.n.r.: E. Weber, G. v. Pagée-Vierdag, P. Penaat, M. Weenink, L. Kroneman, Allebes.

Opening „Duintjesveld” 17-9-1955. Links: J. v. Pagée.
Rechts: Burgemeester Mr. H. M. van Fenema.

dag weer trouw kijkende mensen. Ik vind het erg belangrijk dat nu net als in 1935 onze club weer voor het meerendeel uit jongeren bestaat, alleen daardoor kan een vereniging vooruitgaan. Wij ouderen kunnen een stapje teruggaan en meer raad geven (wordt door mijn kroost niet altijd zo gewaardeerd). Maar als ik zo rondkijk, dan heb ik toch het idee dat over een paar jaar het eerste elftal toch weer promotieklusser wordt. Maar dan ook met de wil van de spelers om zich daarvoor wat moeite te geven. Kom geregeld trainen. Kijk naar wedstrijden. Ook daarvan valt te leren.

A. Lodder - Langeweg

Dubbel op

Als "tweeling" is aan ons gevraagd, of één van ons "een stukje" wilde schrijven voor het jubileumnummer.

Nu geeft ons dit twee moeilijkheden. De eerste moeilijkheid is, wie van ons beide het stukje zal schrijven. D.w.z. voor ons is dit eigenlijk geen moeilijkheid, want wij doen de meeste dingen samen: dus ook dit stukje schrijven wij samen!! De tweede moeilijkheid is om te beslissen, of wij over hockey, dan wel over de club zullen schrijven. Immers de hockeysport komt het eerst, terwijl er vele verenigingen zijn, waarin deze mooie sport kan worden beoefend.

Toch is er alle reden om het hier nu uitsluitend over onze Club Z.H.C. te hebben, want de sfeer in de vereniging is in hoge mate van invloed en zelfs veelal bepalend voor de wijze waarop de hockeysport wordt beoefend. En hoewel wij nog maar tot de junioren behoren, hebben wij begrepen dat het juist de sfeer in de Z.H.C. is geweest, die dit 25-jarig jubileum heeft mogelijk gemaakt.

Het is voor ons jongeren altijd weer leuk zo vele ouderen bij de wedstrijden en andere club-gebeurtenissen aanwezig te zien en steeds weer de activiteit van de bestuursleden te ondervinden. Als behorend tot de jongeren, mogen wij wel speciaal de naam van de heer J. Kuypers-Wentink noemen, die zich bij voortduring zoveel moeite getroost om het peil van junioren A op te voeren en dit zowel wat betreft het spel, als de sportieve geest.

Het moet voor onze voorzitter, de heer J.A.B. van Pagée, alsmede voor zijn mede-bestuursleden wel een zeer grote voldoening geven dit jubileum van de Z.H.C. te vieren en daarbij te weten, dat wij jongeren de leiding in de vereniging weten te waarderen.

DONald en RONald Roodhart

(14 jaar)

Vroeger en nu

5 maart 1935 - de Zandvoortse Hockey Club wordt opgericht.

augustus 1935 - het eerste nummer van "Het Orgaan" verschijnt.

Toen ik deze eerste uitgave schreef kwam ik ruimte tekort, er was toen zoveel stof, dat ik nog vele bladzijden had kunnen volschrijven.

Nu, 25 jaar later, is het voor mij een probleem waarover ik moet schrijven. Ik heb geen contact meer en ken de problemen niet, die de Zandvoortse Hockey Club momenteel heeft.

Ik vraag mij nu wel eens af hoe het met de Z.H.C. gaat. Over behaalde kampioenschappen lees ik niet veel, maar belangrijker is voor mij de kwestie hoe het met de sfeer in de vereniging is. Gedurende de 25 jaar, dat de club nu bestaat, staan er vele namen op de ledenlijst, Dat echter de namen van Jo van Pagée en Piet Krot steeds genoemd worden als "steunpilaren der vereniging" geeft mij het vertrouwen, dat de Z.H.C. ook nu nog trouw is aan de idealen, die wij vroeger stelden. De Z.H.C. was toen niet alleen een vereniging die gelegenheid bood tot het beoefenen van de hockeysport, maar het centrale punt waar vele jongens en meisjes ontspanning vonden in een vriendschappelijke en prettige sfeer. Ik zal het niet hebben over de historie der eerste jaren. Ook niet over de sportieve successen, die in deze glorie tijd behaald werden. Wel wil ik nog eens terugkomen op de omstandigheden waaronder wij speelden en leefden voor de Z.H.C.

Na de oprichting van de vereniging hadden wij geen terrein, wij moesten oefenen op het strand en soms op een aardappellandje in de duinen. Na een jaar kregen wij de beschikking over het oude voetbalterrein van Zandvoort. Dit veld werd door de leden zelf opgeknapt; terreinafscheiding, de inrichting van het clubhuis, het maken van de goalpalen, alles deden wij zelf.

De gehele vereniging was één vriendenclub. Bij vele uitwedstrijden werd een bus gehuurd om zoveel mogelijk supporters mede te kunnen nemen. (Denk aan de wedstrijd van de meisjes tegen Schaerwijde). Na de wedstrijden werd gezellig nageboemd bij onze onvergetelijke voorzitter P. Meeth Sr. of in Muluru. De contacten met andere verenigingen waren uitstekend. De eerste boerekoolmaaltijd werd georganiseerd naast de grote feestavonden in Monopole. Ja, in een dergelijke sfeer moesten de sportieve resultaten wel goed zijn.

Zo was het vroeger, maar hoe is het nu? Is deze geest nog bij jullie aanwezig? Vormen jullie nog diezelfde vriendenkring? Want alleen dan kan de Z.H.C. bloeien en kunnen de volgende 25 jaar met vertrouwen tegemoet gezien worden. Dit kan alleen als jullie allemaal, met de volledige inzet van je persoon, in vriendschap met je medeleden, werkt aan de bloei van je vereniging. Dan ook zullen jullie als je de leeftijd bereikt hebt dat je niet meer actief kunt deelnemen, met voldoening terugzien op de tijd dat je het voorrecht had, lid van deze vereniging te zijn.

Ik hoop tenslotte de eer en het genoegen te hebben op jullie feest aanwezig te mogen zijn. Uit het feit, dat er dan nog vele andere leden uit het jaar 1935 zullen zijn kan een ieder het bewijs zien van mijn betoog. Z.H.C. veel succes!

Carel Bolwidt

Weet je nog !

Wanneer wij oude Z.H.C. -ers het 25-jarig bestaan van hun hockeyclub herdenken, dan bemerk je pas hoe snel de tijd gaat. 25 jaar, alsof het gisteren was, je gedachten gaan terug en dan begin je. Weet je nog. Onze eerste cricket-wedstrijd op het historische veld van de nu Koninklijke H.F.C. tegen een team van Rood en Wit. Nog zie ik mij het veld opkomen, keurig in het wit, mooi petje op, m'n bat losjes in m'n hand, gespannen voor het wicket staande, de bowler neemt een aanloop, een projectiel schiet uit zijn hand en toen kon ik heel fier het veld weer verlaten en een kopje thee gaan drinken.

Weet je nog onze wedstrijden op het voetbalterrein van v.v. "Zandvoort". Op dat terrein werden we drie achtereenvolgende jaren kampioen. Ik herinner me nog de uitwedstrijd tegen "Clubhuis te Werve", 2-1 voor, nog enige minuten te spelen, totaal in de verdediging, strafcorner. Ik neem m'n plaats in naast de paal, Jo van Pagée evenzo en Bram Bolwidt in het midden. Wij kijken zorgelijk, de strafcornerspecialist de Bruijn zal hem nemen. Opeens komt er iemand aanstormen, brult: "Ik ga naast de paal staan", och arme, een schot van de Bruijn zie je nooit aankomen. Deze wordt genomen en tegelijkertijd horen we een enorme klap, tegen de paal!!! Neen, m'n waarde, onze vriend Mannie van Oostendorp heeft de bal eruit gekopt, overnemen. Wederom een granaatinslag, Mannie redt ons door ook deze bal eruit te koppen. De daaropvolgende corner gaat er naast. Enkele seconden later is de wedstrijd afgelopen. De weg terug hebben we alleen maar gezonden, maar achterin lag onze grote matchwinnaar gedecoreerd met twee enorme bulten op zijn voorhoofd, klaag'lijk roepend om zijn moeder.

Weet je nog, uit Delftse Studenten. Onderweg kwamen we tot de ontdekking dat we met z'n tienden waren, Beelen vergeten. Fred Keur stapte uit om de bestuurder van de wagen meer ruimte te geven, Frits opgehaald, staan op het veld en vangen aan. Enige minuten later zei ik tot aanvoerder van Pagée: "Heel erg lekker voel ik me niet maar ik kom toch niet hoger dan tien", Jo ook niet. Fred langs de weg laten staan. Na de wedstrijd nog ergens binnengewipt en toen kwamen we tegelijkertijd met Fred in Zandvoort aan. Hij had n.l. geen geld bij zich en heeft de hele weg terug moeten lopen.

Ik herinner me nog, zaterdagavonds maakten we het vaak te bont, vooral vóór een belangrijke wedstrijd, men besloot toen een begeleider mee te geven, des morgens zes uur kwamen we met onze onvergetelijke oppas thuis. Uren kan ik zo doorgaan, je beleeft dan weer je jeugd, een jeugd die zo waardevol was en is.

Gij, jeugd van Z.H.C., van harte hoop ik dat jullie op mijn leeftijd gekomen evenzo zult zeggen: "Weet je nog?" Dan zijn de oudjes weltevree, want dan weten wij waarvoor we gestreden hebben, sportief gestreden in vriendschap voor en met elkander, in goede en vooral in minder goede jaren voor een groot en gezond Z.H.C. Indien dat zo zal zijn, dan ben ik er van overtuigd dat in lengte van jaren de vijf en twintig jarige eengoede en gelukkige toekomst tegemoet gaat.

Dragan Petrovitch

Een woord tot de jeugd

Wanneer ik terugdenk aan de beginjaren van de Z.H.C., toen ik het voorrecht had daar lid van te zijn, dan komen mij die gloriejaren van de "goede oude tijd" weer voor de geest, waarin de Z.H.C. in recordtijd van de vierde klasse tot de promotieklasse opklom.

Denkt u nu niet, daar is zo'n oude gepensioneerde hockeyer weer aan het woord: degene die dit schrijft is nog steeds actief hockeyer, zij het dat hij door verandering van woonplaats na acht jaar Zandvoortdienst, zeven jaar in een Amsterdamse vereniging en vervolgens de afgelopen zeven jaar in een Haagse vereniging speelde.

Onwillekeurig gaat men dan deze verenigingen met elkaar vergelijken en dan moet ik eerlijk bekennen, dat mijn Zandvoortse jaren de mooiste waren van mijn hockeyloopbaan. In die jaren was er bij Zandvoort een clubgeest, die ten voorbeeld gesteld kan worden.

Afschrijvingen kwamen - zeker bij het eerste herenelftal, waarvan ik deel uitmaakte - zelden voor. Er werd gezamenlijk geoefend en in de wedstrijden werd er van de eerste tot de laatste minuut met een enthousiasme gespeeld, die vrijwel iedere club tot capituleren dwong. Doch ook buiten het hockeyveld vormden de leden een ware vriendenkring.

Denk niet, dat Zandvoort in die jaren hockeytechnisch met kop en schouders boven zijn competitiegenoten uitstak, dat was beslist niet het geval (lees daar Hockey-sport uit die jaren maar voor na!), maar door zijn goede teamgeest, door zijn wil om te winnen, door het zwoegen van de eerste tot de laatste minuut in de wedstrijd, wist ze deze steeds met een overwinning te beëindigen.

Dat werd zonder oefenmeester of mental-training bereikt, alleen door het enthousiasme der leden, die alles voor hun club overhadden!

Zo'n clubgeest ben ik later nooit meer tegengekomen. Nu moet ik direct toegeven, dat dit samenhangt met een "jonge" vereniging; immers, deze worden doorgaans geleid door een jong bestuur.

Bij oudere verenigingen remmen vaak de "ouderen" (doordat zij meestal te veel andere werkzaamheden of verplichtingen hebben) het enthousiasme der jongeren: er komt dan een soort laksheid over de vereniging.

Laat dit vooral de jongeren ter harte nemen: ik bedoel hiermede niet, dat jullie de "ouderen" er uit moeten werken; laten zij jullie "adviseur" zijn, doch jullie jongeren moeten het "werk" doen!

Zandvoort, proficiat, nog vele successen !

Hans Metselaar

Met Krot !

Is er eigenlijk wel een lid in de Z.H.C. die niet weet dat ieder telefoongesprek met "P.C.W.J." begint zoals met bovenstaande aanhef? Ik geloof het niet. "Met Krot", dat moet u eens heel kort zeggen. Ondergetekende kent Hr. Krot nu wel zo'n tijd dat ik weet dat hij helemaal niet de p... in heeft. Maar voor iemand die hem voor het eerst aan de lijn krijgt kan ik me voorstellen dat hij denkt dat "P.C.W.J." kwaad is. Ik stel mij voor dat hij vroeger heel beleefd zei: "U spreekt met de Hr. Krot." Dat beleefde gaat er wel af als je ieder ogenblik wordt opgebeld. Daarom is het nu geworden "Met Krot" en nóg enige jaren dan is het "Krot".

In september 1935 lid geworden en in september 1937 als bestuurslid gekozen, waarna hij in december van dat jaar de heer C.L. Bolwidt Jr. opvolgde als secretaris-penningmeester en ook het wedstrijdsecretariaat kwam onder zijn beheer.

Secretaris-penningmeester is Piet nog steeds. Het wedstrijdsecretariaat heeft hij 21 jaar verzorgd. Van 1937-1958. Een formidabele prestatie. Moet u zich even indenken: 21 jaar lang ieder weekend het ene telefoontje na het andere. Is het dan een wonder dat hij heel kortaf zegt: "Met Krot". Maar het was daarentegen geen wonder dat Piet op de Algemene Ledenvergadering in 1957 tot ere-lid werd benoemd.

Als speler heeft Piet niet veel roem vergaard. Wel staat hij bekend als iemand die de onmogelijkste ballen weet te stoppen en de simpelste te missen. Ik weet dat bovenstaande beschrijving zeer beknopt is, maar het gezegde luidt nu eenmaal: "Goede wijn behoeft geen krans".

Piet, jij bent wel eens kortaf tegen ons door de telefoon. Mogen wij nu eens heel kortzeggen hoe wij over je prodeo werk denken? "Zó!"

Bob van Beets

De Overveense tijd

Toen alles voorbij was - zo in de zomer van 1945 - een vooraanstaand ZHC'er mij zei dat van nu af aan de Zandvoorters de leiding weer in handen zouden nemen, toen beschouwden wij - de Overveners, de vreemde dus - dit eerder als een compliment dan als een belediging.

Wij kwamen in de late herfst van 1942 naar Overveen - evacués, weggejaagd uit het dorp waar de zon niet meer zichtbaar in de zee zakte, waar we nooit meer de Oosterse beelden bij Muluru met boerekool konden versieren of na een wedstrijd bij Riche zouden zitten nakaarten.

Het afscheid van Zandvoort was zoals het in die dagen niet anders kon zijn: onder aanvoering van "Vice-Admiraal" Han van Rongen werd de complete veldslag bij El Alamein opgevoerd in de duintjes bij het station tot grote verbijstering van de op het perron toekijkende Kriegsmarine.

De velden in Overveen waren "bien étonnés de se trouver ensemble"; in het kleedhok van het Zeeweg-veld baadden wij ons letterlijk en figuurlijk in de weelde van warme douches, aan dat aan de Vrijburglaan ontbrak alleen het equivalent van een bord voor onbewoonbaar verklaarde woningen, terwijl een schaftwagen van Publieke Werken Bloemendaal voor alles behalve kleedkamer diende.

Voornamelijk om prestige redenen werd het Vrijburglaan veld in hoofdzaak aan de dames toegewezen - boze tongen beweerden dat Aad Floberg die in de nabijheid woonde dit zo had georganiseerd - en mede door het feit dat de heren hier ook oefenden konden de omwonenden getuige zijn van voortreffelijke staaltjes van ons klassieke spelsysteem waardoor ettelijke ballen in de tuinen en de huiskamers belandden. Vandaar het rijmpje uit die dagen:

Fluitgeluid
Kamerruit
Vlegel
Pregel

gemaakt toen Gé Pregel door een onbedoeld doch welgemikt schot een vaas met rozen van een schoorsteenmantel schoot.

Dat ons spelpeil vooruit ging bleek uit het feit dat Fritsje (Tsjikemalajoe) Beelen en de schrijver dezes soms in het eerste elftal speelden welke wedstrijden onveranderlijk eindigden in nederlagen.

Het bestuur was naar alle windstreken verspreid, sommigen woonden in Amsterdam, anderen in Bussum of elders, de voorzitter masseerde in Bilthoven de andijvie de grond uit.

Een aantal leden waren ondergedoken bij Maus Gatsonides en repareerden sticks en andere hockey-spullen op kosten van de Wehrmacht.

Hockey was onze enige verstrooiing en het was dus geen wonder dat onze vereniging groeide en bloeide niet het minst door het aantal feesten bij ons en bij andere verenigingen. Wie herinnert zich nog de feestavonden en - nachten in Kraantje Lek waar, onder het oog en oor van de "Grüne" de nieuwste Amerikaanse songs op onbeschrijfelijke wijze werden gekweeld door rasartiesten die gespeend waren van elk muzikaal gevoel - al dan niet veroorzaakt door het consumeren van bonloze brandnetelsoep - of de toernooien bij Fit en Hurley met de daaraan verbonden festiviteiten, voetbalwedstrijden en de radijs-hors d'oeuvres?

Een hoogtepunt was de cabaretavond in de Leeuwerik te Haarlem waar twee prominente leden op een keer de verkeerde deur opendeden en toen al vloekend en stommelend stonden te oreren in een donkere kamer waar een niets vermoedend echtpaar te bed lag?

Of de klompenwedstrijd in Wormerveer tegen Kraaien waar ze in de Zaanstreek nu nog over spreken.

Het dorp Overveen was er in die dagen trouwens ook vol van, dat was nu eens echt iets bijzonders, iets aparts, die Zandvoorters die zo'n lol hadden en zo feestten; toen alle fuifnummers uit de omgeving lid waren geworden, hadden we 120 leden en werd de Z.H.C. gesloten verklaard!

De "Garnaal" (voor degenen die dit niet weten, het clubblad uit die dagen) in Zandvoort het laatst verschenen als muurkrant, geschreven op verduisteringspapier, vormde daarbij een band tussen de her en der verspreide leden. Geschreven onder de redactie van een aantal nobele lieden, waaronder een volslagen geestelijk gestoorde - een zekere Homme de Pomme - was de inhoud iedereen niet altijd duidelijk. Slechts hier en daar bleek dat het iets met hockey te maken had, zulks tot vertwijfeling van menige echte Zandvoorter die slechts genoeg nam met een droge opsomming van standenlijsten en verslagen van wedstrijden die reeds lang geleden verloren waren. Voor de fijnproevers was het echter puzzle-journalistiek van het zuiverste water - het had niets met het onderwerp te maken en toch klopte het hier en daar.

Waar het niet klopte was toen een clandestiene dansavond iets te duidelijk werd beschreven. Nadat het bestuur bekomen was van de schrik, werd Bob Brokmann tot censor aangesteld hetgeen de redactie echter niet vermocht te deren.

De hongerwinter maakte een eind aan alle activiteit en toen we na de razzia's in maart 1945 voorzichtig het Zeeweg-veld weer in ògenschouw namen was het nodig om in de nabijgelegen speeltuin met een kopje surrogaat thee van de verbijstering te bekomen. Waar eens ons frappante spelsysteem onder de Tsjikemalajoe tot ontplooiing kwam, stonden nu de Rommel-asperges terwijl het struikgewas aan de wonderkachels ten offer was gevallen.

Zo eindigde in het laatste oorlogsjaar onze Overveense tijd die nog eens gekenschetst wordt door de volgende verzen:

Groot lawaai
Foxtrot draai
"Oude Vlek"
Kraantje Lek

Duisternis
Andijviedis
Bal gehakt
Feestcontact

Lachgesnik
Leeuwerik
Reuze pret
Cabaret

Homme de Pomme
(F.A. Goll)

Het type Herman Haan

In dit jubileumnummer mag de naam Haan niet ontbreken, omdat "Haantje" een apart type was, waarvan er in ons hockeywereldje maar al te weinig rondlopen. Haantje is voor de ouderen een begrip. De jongeren weten alleen maar van horen zeggen wie hij is geweest.

Daarom is het misschien toch wel nuttig om Herman aan de vergetelheid te ontrukken daar velen van ons een voorbeeld aan hem kunnen nemen.

Wanneer het eerste elftal thuis speelde en de wedstrijd moest om twee uur beginnen dan kon je er staat op maken dat Herman om vijf minuten voor twee nog niet aanwezig was. Iedereen vroeg zich bij iedere thuiswedstrijd dan af: "Waar blijft Haantje nou toch". En dan eindelijk twee minuten voor tijd kwam Herman binnen. En iedere keer weer werd er dan gezegd: "Waarom ben je zo laat" of "waarom kon je niet eerder komen". Nu moet u niet denken dat hij daar kwaad om werd. Welnee, hij zei doodleuk: "Dat het nog geen tijd was en dat hij al verkleed was en dat de andere hiermede nog bezig waren". Herman hing zijn jas op en klaar was Kees. Zo ging dat bij iedere thuiswedstrijd. Dat rustige en dat kalme dat zijn kenmerkende eigenschappen van hem. Ook binnen de krijtlijnen. Hij kon rustig zijn, omdat hij de techniek beheerste en een tacticus bij uitstek was.

Hij was jarenlang de rechtshalf van het eerste elftal. Een moeilijke plaats, daar men niet alleen de voorhoede moet steunen, doch tevens op tijd terug moet zijn om de achterhoede te helpen en er voor zorgen dat de buitenspeler niet vrij staat.

Die techniek heeft hij onder de knie gekregen door iedere week te oefenen. Niet door op een leeg doel te slaan. Maar door serieus te oefenen. Week in, week uit. Weer of geen weer. Zijn forehand, alsmede zijn backhand, waren meestal feilloos. Dit is niet zo buitengewoon zult u zeggen. Dat is het misschien ook niet. Maar wel dat de meeste ballen niet gestopt werden doch direct geretourneerd. En... naar een vrijstaande medespeler.

Nu zult u zich afvragen hoe het dan toch wel kwam dat hij de bal precies op zijn stick kreeg. Dat kwam omdat hij tevens een tacticus was. Het opstellen was meesterlijk.

Herman stelde zich zo op dat de bal bij hem kwam. Dat was het hele eieren eten. Daarom wekte het de indruk dat hij zich niet druk maakte.

Waren die techniek en tactiek subliem er was nog iets waar menig een voorbeeld aan kon nemen.

Dat was n.l. zijn houding op het veld, zijn spelopvatting. Praten was er niet bij. Doch wel sportiviteit.

Hoe vaak gebeurt het niet dat een speler een overtreding begaat en dan rustig doorspeelt omdat de scheidsrechter dan maar had moeten fluiten. Echter niet bij Herman. Als hij "shoot" maakte dan hield hij direct op en liep vast terug. Dit deed hij niet alleen in het midden van het veld, doch ook in de slagcirkel of bij een scrimmage vlak voor het doel.

Zijn medespelers riepen dan vaak: "Doorspelen, niet gezien". Als ik dan na de wedstrijd tegen hem zei: "Waarom heb je niet doorgespeeld, nu was het een doelpunt", dan was het antwoord: "Oh nee, ik speel voor mijn plezier, het gaat bij mij om het spel. Wanneer ik zo zou moeten spelen, dan was ik er al lang mee opgehouden".

Typisch Haantje.

Hij heeft ook deel uitgemaakt van het bestuur, redacteur geweest van de Garnael en had enige jaren zitting in de elftalcommissie, als aanvoerder van het tweede. Ik heb hem in deze laatste commissie enige jaren mogen meemaken. Hij mocht dan op organisatorisch gebied geen krachtpatser geweest zijn, wel was hij zeer objectief.

Nadat Herman enige jaren geleden zijn sleutelbeen had gebroken, heeft hij zijn stick aan de bekende wilgen gehangen.

Een periode was afgesloten en ik kan u verzekeren dat de Z.H.C. er trots op is, zo'n speler in haar midden te hebben gehad.

Wanneer de Z.H.C. nog eens een beker ter beschikking stelt voor de speler die niet alleen wat spel betreft uitblonk, doch ook representatief was voor de vereniging, dan zou ik deze beker aan Herman Haan overhandigen, gepaard gaande met de woorden die Wim Kan gebruikt heeft in zijn Oudejaarsavond uitzending van 1956:

"Herman..... jòh..... daar gá je! ! !".

Bob van Beets

Kort interview met Ton Bakels

Vraag: "Hoe komt het toch Ton, dat dikke mensen meestal echt vriendelijk zijn?"

Antwoord: "Dat moeten we wel, we kunnen niet hard weglopen".

Kort interview met Theo Polman

Vraag: "Theo, men zegt dat geitemelk zo gezond is?"

Antwoord: "Ik houd het toch maar op bokbier".

De jeugd aan het woord !

Als een der jongeren van de hockeyclub werd aan mij gevraagd om ook een stukje voor de jubileumkrant te schrijven. Daar ik nog lang geen hockey-ster ben, kan ik natuurlijk over het hockeyen zelf weinig wijze woorden zeggen, maar wel weet ik dat ik iedere keer weer met evenveel enthousiasme naar het veld ga. Na een hele ochtend op school zitten is het lekker om een partijtje te spelen, of alleen maar te oefenen. Van Mevr. Kalff hebben we al een heleboel geleerd, want die weet ons op zo'n gezellige manier allerlei trucjes in het spel bij te brengen. Ik hoop tenminste nog lang lid van Z.H.C. te blijven en vier dan misschien het 50-jarig jubileum ook nog mee.

Rob J. Valk
(12 jaar)

Ik wil hiermede graag aan het verzoek voldoen om iets te schrijven over onze Zandvoortse Hockey Club. Wij hebben in onze Z.H.C. mooie partijtjes gespeeld met goede resultaten, welke wij te danken hebben aan onze leiders, die dan ook iedere zaterdagmiddag aanwezig zijn. Het is voor ons een groot plezier onder diens leiding te mogen spelen. Ook vinden wij het fijn dat er steeds nieuwe leden komen. Wij hopen dat onze prettige teamgeest hierdoor niet te lijden heeft. Wij hopen dat wij nog menige wedstrijd mogen winnen.

Ton de Baar
(13 jaar)

Ik kwam hier pas wonen en kreeg een vriendinnetje. Ze had er het een keer over dat ze op een hockeyclub was en dat leek me wel leuk. Later mocht ik ook mee met haar en later werd ik ook lid. Hockeyen is een leuke sport. Wanneer je lid bent ga je er niet zo vlug af. Als je goed oefent mag je meespelen in wedstrijden en als je dan ook eens wint is het dubbel leuk. Vooral wanneer er ook wat supporters zijn die je aanmoedigen. Verliezen doen we ook wel. Wanneer we verliezen is de strijd net zo leuk geweest als wanneer we hadden gewonnen.

Joke van Engelen
(13 jaar)

Proficiat Z.H.C. ! 25 jaar, een kwart eeuw, dat is een hele tijd. Was het een tijd waarin altijd alles goed ging, een tijd waarin zo gezegd geen problemen voorkwamen? Toe nou, men zegt toch: "Er is geen koe bont of er zit een vlekje aan?" Welnu die vlekjes waren er bij ons ook. Waarom is er b.v. nog geen hekje voor de struiken en boompjes, die aan alle zijden van onze velden groeien, gemaakt? Nu moeten wij telkens als er een bal deze "versiering" invliegt, ons door de "wilder-nis" wringen om de bal op te sporen die tussen al het onkruid e.d. meestal spoorloos is, zodat wij met rode benen van de brandnetels terugkeren, zonder bal. Ondanks alles heerst er toch altijd een gezellige sfeer. En is dit niet de hoofdzaak in een vereniging? We kunnen dan ook met recht zeggen dat deze eerste 25 jaar ten volle geslaagd zijn.

Ineke Bol
(14 jaar)

Heer Kelder: "Met zoveel jeugd kun je niet kelderren!"

Herinneringen uit mijn veteranentijd

Ik kan het mij nu nauwelijks voorstellen dat het maar twee seizoenen waren dat ik deel heb uitgemaakt van het veteranen-elftal dat in 1946-1947 en 1947-1948 als Zandvoort IV in de competitie uitkwam. De goede herinneringen aan die tijd zijn zo talrijk, dat ze in mijn verbeelding jaren bestrijken.

Ons elftal toen, bestond uit een heterogeen stelletje knapen, maar met een homogene geest! En ze hadden alles: sticktechniek, spelinzicht, uithoudingsvermogen, enthousiasme, noem maar op... d.w.z., de één had een beetje van dit en de ander wat van dat en wat de één mankeerde of tekort kwam, werd dan door de anderen wel aangevuld.

Het is mij niet mogelijk al die namen en gezichten van toen weer voor de geest te halen, maar een enkeling moge ik in dit bestek in zijn oude glorie laten herleven. Daar was dan om te beginnen onze aanvoerder: Maus Gatsonides. Naar ik veronderstel stond hij minstens een vijf jaar langer dan één van zijn elftalgenoten bij de Burgelijke Stand ingeschreven, maar hij had een jeugdig enthousiasme waar menig jongere een lesje van had kunnen leren.

Hij was de man die het vervoer van zijn elftal persoonlijk regelde. Wat in die tijd nog een uitzondering was: het hele elftal werd per auto vervoerd. De ene keer ging dat met "OPOE", een Hillman uit het midden van de dertiger jaren, een andere keer met een nauwelijks afgetimmerde "GATSO" sport-coupé, met een bestel- of takelwagen, maar vervoerd werd je, Rijksverkeersinspectie of geen Rijksverkeersinspectie, 's zondagsrijverbod of niet. Het was wel eens passen en meten, we kwamen wel eens wat laat en verkreukeld aan, maar we kwamen, in weer en wind, in Den Helder, in Hoorn, of waar ook de velden van onze tegenstanders waren.

Gedurende de wedstrijd had Maus als aanvoerder ook altijd de touwtjes strak in handen. Zoals hij zei gebeurde het en als speler werd je al gauw door zijn enthousiasme beïnvloed. En niet alleen zijn medespelers, maar ook onze tegenstanders kenden hem als een onverwoestbaar enthousiast speler, die stormenderwijs maar altijd volkomen fair, het vijandelijke doel belaagde.

Verder was daar dan de meer bezadigde Piet Krot, die toen al reeds enige jubilea als toegewijde secretaris van de Z.H.C. achter de rug had. De man die je nooit hoorde, nauwelijks zag, maar die er altijd bleek te zijn als het nodig was, in het veld en daarbuiten. En dan ons aller Aad Floberg en niet te vergeten Jan Apets, beiden discipelen van Maus, die in de oorlogsjaren en kort daarna hun werkgever was. Ja, dat waren machtig mooie tijden, waarin de baas met zijn personeel 's zondags aantrad om gezamenlijk nog een robbertje te hockeyen!

Aad Floberg was altijd vol met theoriën over een dubbele taak van de midhalf. Die plaats bezette hij n.l. zelf. Het vernuftige van zijn theorie was, dat de linkshalf (dat was ik) in de aanval mee naar voren moest gaan en in de verdediging mee moest terugtrekken.

Aad zou dan als spil de aldus ontstane gaten voor zover nodig wel opvullen. Tegen de tijd dat dat inderdaad nodig was, gaf Aad dan één van zijn machtige kreten om hulp en bijstand. Ook had hij er een goede hand van om anderen te laten lopen hoe wel, als je hem na een wedstrijd van het veld zag komen, je het hem zou aanzien dat hij minstens twee wedstrijden achter elkaar gespeeld had. Maar ik heb me wel eens laten vertellen dat psychische vermoeidheid afmattender is dan fysieke en daar Aad voor ons allemaal dacht en theoretiseerde, was zijn vermoeidheid bij nader inzien toch eigenlijk ook wel te verklaren.

In de achterhoede vierde Jan Apets triomfen, tezamen met Hans Otten, de jongste van ons elftal, die naderhand op zo noodlottige wijze om het leven kwam. Hans

Otten was een speler, die ik me tot in lengte van dagen zal blijven herinneren als de man met de oerharde slag. Zonder enige zichtbare inspanning en in elke positie, kon hij van die geweldige dreunen dwars over het veld geven, die de verdediging even gelegenheid gaven om na een benarde aanval weer wat op adem te komen. Verder herinner ik me enkele strafhoekslagen die door Hans in evenzovele sublieme doelpunten werden omgezet. We hadden een speciaal team voor strafhoekslagen. Ik mocht de bal aangeven. Maus legde - op verzoek - de hard aangegeven bal met één greep van zijn machtige rechterhand "dood" voor de stick van Hans, die dan aan alle eventuele onzekerheid een kort en krachtig einde maakte met een soejang die wij niet zagen, maar waarvan je het resultaat allemaal hoorde.

Dan was daar ook nog Frits Beelen, die met het gemak en het elan van de man die vanwege zijn beroep veel lichaamsbeweging heeft, de hele wedstrijd erbij kon lopen met een gezicht van: mij maak je niet moe! Hij was de glimlach van het elftal: altijd een brede grijns, al liep het allemaal ook nog zo tegen.

Onderweg en in de kleedkamer werd uitvoerig gepraat over de ervaringen van de afgelopen week en het weekend, welke conversatie op het veld werd voortgezet, zij het dat de commentaar dan hoofdzakelijk betrof het spel van de medespelers en de gevolgen welke een weinig ingetogen leefwijze heeft op de conditie van een speler. Maar dit alles was nog maar voorbereiding voor wat er na de wedstrijd kwam. Dat begon dan alweer in de kleedkamer waar de gehuwden en/of adspirant gehuwden werden opgewarmd deel te nemen aan de verdere escapades van de ploeg. We waren tenslotte met een aantal auto's gekomen, dus vervoer was geen punt van bezwaar. Afgezien van de keren dat de plaatselijke schone op of om het veld, op korte en bondige wijze het hof werd gemaakt en prompt meegetroond voor vermaak elders, werd onderweg nog wel eens aangelegd voor jolijt.

Zo herinner ik me dat we op een keer op een zondagmiddag heel onverwacht in één of andere boerengemeenschap in de kop van Noordholland in een soortement dancing-op-zolder terecht kwamen. De exploitant zag en hoorde door het trapgat een niet te taxeren gezelschap jongelui naderen, dat ritmisch hosklossend achter elkaar de trap op kwam. De muzikanten, kennelijk vaklui, gingen meteen van een foxtrot over in een promenade en in een ogenblik van tijd promeneerde de hele gemeenschap de boven-etage rond, waar zelfs de dames van achter het buffet en uit de retirade bij betrokken werden. De glunderende etablissementshouder liet het allemaal maar begaan want hij had wel door dat deze (jonge) honden allemaal speels waren en wellicht wat luid blaften maar niet beten.

Hoewel ik er niet voor in kan staan dat ze niet knepen, getuige de ijsselijke gillets waar enkele der aanwezige vrouwspersonen zich op hun beurt aan te buiten gingen. . . . .

Enfin, je kon zo wat meemaken! Waar we verschenen, bleek al heel spoedig onze roep ons vooruit te zijn gegaan en die roep was kennelijk nogal luid geweest. Toch kan ik me niet herinneren dat we ooit ergens niet welwillend werden ontvangen. Ik zou me tenminste kunnen voorstellen dat een moeder van een huwbare jonge dochter niet bijster enthousiast is als op een rustige zondagachtermiddag, haar dochter met een heel (lawaaig) elftal van (niet meer) huwelijkskandidaten komt aanzetten. Dat was - meen ik - in Hoorn het geval, toen één van ons daar een meisje op het hockeyveld aan de haak had geslagen en het zonde en jammer vond, het lieve kind alleen en met betraande ogen alweer zo spoedig te moeten achterlaten omdat hij eigenlijk met de andere tien mee naar huis moest. Tenslotte: samen uit, samen thuis! En samen thuis kwamen we, alle elf, bij het meisje in kwestie. In zulke omstandigheden nam Maus dan als een waar aanvoerder de oudelui voor zijn rekening, met wie hij dan in de toon van: Wij ouderen onder elkaar weten wat de jeugd toekomt - de conversatie aan de gang en de aan-

dacht afgeleid hield, middelerwijl de anderen zich met de jonge dochter en derzelve zusters en/of vriendinnen onledig hielden. Die Maus, hij kon het soms zo aardig versieren. Trouwens, de andere elftalgenoten ook. Maar, om prettig te blijven, laten we het bij herinneringen houden. Tenslotte is geen werkelijkheid zo mooi als een goede herinnering. Tot de reunie, dan kunnen we er nog eens over praten.

Harold F. Hoyer

Omschrijving

Een supporter is een man, die op 150 meter afstand alles veel beter ziet dan een scheidsrechter op 2 meter afstand.

Niet te gelóven

Zandvoort verscheen een half uur te vroeg, maar speelde zich spoedig warm door haar strijd tegen de H. B. S. verdediging.

(Uit: Hockey Sport van 30 januari 1936)

Z. H. C. na de oorlog

Wanneer men "iets" gaat schrijven in een jubileumnummer van een of andere vereniging, dan is het grotendeels een zaak van graven in oude herinneringen. Op 12-jarige leeftijd deed ik mijn eerste schuchtere stappen op het veld van de Zandvoortse Hockey Club, dat toen nog gelegen was aan de Nic. Beetslaan. "Jeugd", zoals we dat tegenwoordig kennen was er in die tijd nog niet. Als je toen lid werd, liep je meestal de kans om als "senior" het veld te moeten betreden. Zo herinner ik me nog heel goed mijn eerste wedstrijd. Hoewel ik nog praktisch geen flauw idee had wat hockey nu eigenlijk wel voor een sport was en ik mijn stick nog verkeerd vast hield, kreeg ik een uitnodiging om in het vierde een wedstrijd te spelen tegen Alliance. Ik moet eerlijk bekennen dat ik doodsangsten heb uitgestaan. Grote kerels sloegen de bal levensgevaarlijk vlak langs mijn benen en zeker tien keer ben ik die middag tegen de grond gelopen. Ik geloof ook niet dat mijn debuut nu bepaald daverend was. Maar ondanks dat kreeg het hockeyspel mij te pakken en trouw elke zondagmiddag poogde ik, tussen meestentijds veel oudere spelers, zo nu en dan de bal een klap te geven. Van officiële jeugd-

training was nog helemaal geen sprake, maar door veel zelf naar het veld te trekken en daar met een paar mede "jeugdige senior leden" te oefenen kreeg ik langzamerhand toch een beetje vaardigheid en begon ik zelfs al iets te begrijpen van spelregels e. d.

Later werd alles veel beter. Er kwamen meer jongens van mijn leeftijd, er werd een jeugdelftal geformeerd en wij werden ingedeeld in de zaterdagmiddag competitie. Vóór mijn elftalgenoten en ik officieel overgingen naar de seniorafdeling, zijn we zelfs éénmaal kampioen van onze afdeling geweest en hebben we tweemaal beslag kunnen leggen op de tweede plaats. Hierbij moet eerlijkerheidshalve worden verteld dat die keer dat we kampioen werden eigenlijk te wijten was aan het feit dat we ingedeeld waren in een veel te zwakke afdeling. Maar goed, we werden kampioen en we zijn nog gehuldigd ook.

Als ik zo terugdenk aan mijn eerste jaren in de vereniging, moet ik onwillekeurig denken aan de destijds zo beruchte "Soos-avonden". Toen ik 13 jaar was mocht ik daar van mijn ouders naar toe. Elf uur thuis was de voorwaarde. Om half acht was ik al present, maar tot mijn grote schrik bleek er niemand aanwezig te zijn. Tegen half negen kwamen de eerste pas binnen, deze mensen gingen langs de kant zitten en gingen daar praten over dingen die mij helemaal niet interesseerden. Maar goed, ik bleef met twee lotgenoten die wat later gekomen waren, wachten op de dingen die zouden komen. Om tien uur was er nog steeds niets gebeurd. De ouderen hadden reuze pret. Ze zaten gezellig bij elkaar en dronken vrij veel, maar wij zaten ons danig te vervelen. Alleen het feit dat ik tot elf uur mocht blijven deed mij besluiten om beslist niet eerder naar huis te gaan.

Als je de mensen tegenwoordig vraagt: "hoe vond jij die of die avond", dan wordt er meestal gezegd: "Oh, enorm leuk, vooral na afloop". Want na afloop werd er vaak doorgefeest in één van Zandvoorts bekende drankhuizen.

Op de avonden zelf hebben we toch wel vaak veel pret gehad. Zo herinner ik me een Sinterklaasavond, een jaar of twee terug. Zij die toen aanwezig waren zullen zich nog wel herinneren dat we het beroemde lied "Piet Hein" zeker wel een half uur hebben gezongen. Dit onder aanvoering van Ton Verhagen, die wel buitengewoon in vorm was.

Hoewel ik nog maar pas negen jaar lid ben is het toch nodig geweest dat ik mij tot driemaal toe een nieuw tenue moest aanmeten. De eerste keer was dat natuurlijk toen ik lid werd. We speelden toen in een oranje-bruin tenue; zowel van boven als van onderen. Ik geloof niet dat er eigenlijk wel een officiële naam voor die kleur was. Na enkele jaren was het ineens noodzakelijk om een zwarte broek aan te schaffen. Vele figuren losten dit eenvoudig op door de oude broek gewoon zwart te verven. Dit is nu nog steeds te zien, want door het vele wassen begint de oude kleur al weer aardig "door" te komen, hetgeen nu niet bepaald een prettig gezicht is. Een jaar of twee terug besloot het bestuur dat we weer in de oude kleuren van voor de oorlog zouden gaan spelen. En toen bleek hoe zuinig een Nederlander kan zijn. De leden die voor de oorlog al speelden en nu nog steeds actief zijn, doken in koffers op hun zolder en zowaar kwamen de oude shirts met een V van voren en een V van achteren weer tevoorschijn. Ik heb sterk de indruk dat deze mensen altijd wel gedacht hebben dat de een of andere dag deze wel zeer oude hemden best nog wel eens van pas zouden kunnen komen. Maar al met al, nu spelen we dan toch practisch allemaal in dezelfde frisse kleuren.

Verder denk ik ook nog terug aan de tijd dat op vrijdagavond in een niet nader te noemen drankhuis heren I en II en dames I bij elkaar kwamen om tijdens een spelletje biljart of onder het genot van enige spiritualiën de tactiek van de komende wedstrijden te gaan bespreken. Of het succes gehad heeft? Och, heren I degradeerde, heren II promoveerde en dames I kon zich handhaven in haar klasse. Ge-

middeld genomen is het resultaat dus ongeveer hetzelfde gebleven. Maar het was vaak erg gezellig. Misschien komt dit weer terug.

Zandvoort is nooit erg sterk geweest in het spelen van beslissingswedstrijden. Eigenaardig is het dat het meestal heel goed gaat tot het moment dat er echt gespeeld moet worden op een overwinning, dat schijnt nu eenmaal voor ons heel erg moeilijk te zijn. Alles bij elkaar genomen is Zandvoort door de jaren heen een gezonde vereniging geweest.

Ik hoop van ganser harte dat ik nog vele jaren van deze prettige vereniging lid mag zijn en vooral dat het de Zandvoortse Hockey Club tot in lengte van jaren voorspoedig zal gaan en dat het dezelfde gezellige vereniging zal blijven die het nu, met zijn grote vriendenkring, is.

Ton Koolhaas

Opening velden en clubhuis aan de Nic. Beetslaan, 30-10-1938.
Links: Burgemeester H. v. Alphen. Rechts: J. v. Pagée.

24-2-1952. Zandvoort kampioen 2e kl., promoveert naar de promotieklasse.
Bovenste rij van l.n.r.: H. v. Ekeren, T. Verhage, K. Nusink, C. Lodder, E. Vleeming,
M. Vleeming. Gehurkt van l.n.r.: H. Schmidt, B. v. Beets, P. v. Kooten,
A. Balledux, H. Vermaas.

Eerste herenelftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1935-1936	4e klasse	12	10	1	1	21	45-15	kampioen
1936-1937	3e klasse	12	11	1	0	23	40-10	kampioen
	prom.comp.	4	2	1	1	5	10- 5	
1937-1938	2e klasse	14	13	1	0	27	38- 7	kampioen
	prom.comp.	4	3	1	0	7	6- 0	
1938-1939	prom.klasse	14	3	3	8	9	16-25	ond.plaats
	degr.comp.	4	2	2	0	6	5- 3	
1939-1940	afd. A'dam/Hrl.	12	1	3	8	5	7-41	ond.plaats
	noodcomp.							
1940-1941	prom.klasse	14	4	1	9	9	16-44	ond.plaats
	degr.comp.	4	1	1	2	3	3- 5	
1941-1942	2e klasse	13	9	2	2	20	30-13	kampioen
1942-1943	prom.klasse	15	1	6	8	8	16-36	één n.o.pl.
1943-1944	prom.klasse	geen stand bekend						ond.pl.
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	prom.klasse	14	7	3	4	17	28-27	2e pl.v.bv.
1946-1947	prom.klasse	9	1	2	6	4	9-23	één n.o.pl.
1947-1948	prom.klasse	12	1	3	8	5	11-22	ond.pl.
	degr.comp.	4	2	0	2	4	4- 5	
1948-1949	prom.klasse	11	1	1	9	3	6-32	ond.pl.
	degr.comp.	4	0	1	3	1	1-10	
1949-1950	2e klasse	14	9	2	3	20	34-13	2e pl.v.bv.
1950-1951	2e klasse	14	6	2	6	14	22-25	3e pl.v.bv.
1951-1952	2e klasse	14	11	0	3	22	35-11	kampioen
1952-1953	prom.klasse	14	6	3	5	15	25-30	4e pl.v.bv.
1953-1954	prom.klasse	14	4	3	7	11	27-34	3e pl.v.ond.
1954-1955	prom.klasse	14	4	4	6	12	15-26	3e pl.v.ond.
1955-1956	prom.klasse	15	9	5	1	23	35-16	2e pl.v.bv.
1956-1957	prom.klasse	14	3	3	8	9	29-34	2e pl.v.ond.
1957-1958	prom.klasse	14	6	3	5	15	18-21	3e pl.v.bv.
1958-1959	prom.klasse	14	2	5	7	9	15-27	ond.plaats
1959-1960	2e klasse							

Comp. -, prom. - en
degradatiewedstrijden
Bekerwedstrijden

317	132	63	122	327	546-560
39	17	3	19	37	82- 95

Totaal

356	149	66	141	364	628-655
=====	=====	=====	=====	=====	=====

Tweede herenelftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1936-1937	4e klasse	16	12	4	0	28	46- 8	kampioen
	prom.comp.	4	0	2	2	2	2- 6	
1937-1938	4e klasse	12	10	1	1	21	58-10	kampioen
	prom.comp.	3	1	0	2	2	6- 6	
1938-1939	3e klasse	14	10	1	3	21	47-25	3e pl. v. bv.
1939-1940	afd. A'dam/Hr1.	11	2	4	5	8	22-35	3e pl. v. ond.
	noodcomp.							
1940-1941	3e klasse	15	3	3	9	9	27-62	ond. plaats
	degr. comp.	4	2	0	2	4	11-14	
1941-1942	4e klasse	15	13	0	2	26	81-21	kampioen
1942-1943	3e klasse	14	4	4	6	12	31-39	4e pl. v. bv.
1943-1944	3e klasse	geen stand bekend						midden
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	3e klasse	12	1	0	11	2	16-64	ond. plaats
1946-1947	3e klasse	8	0	4	4	4	15-23	ond. plaats
1947-1948	3e klasse	12	5	2	5	12	18-22	3e pl. v. ond.
1948-1949	3e klasse X	14	3	2	9	8	19-38	3e pl. v. ond.
1949-1950	3e klasse	12	6	1	5	13	25-19	midden
1950-1951	3e klasse	14	7	2	5	16	42-23	3e pl. v. bv.
1951-1952	3e klasse	13	11	2	0	24	45- 8	kampioen
1952-1953	2e klasse	14	4	2	8	10	24-29	2e pl. v. ond.
1953-1954	2e klasse	14	3	2	9	8	16-33	ond. plaats
1954-1955	3e klasse	14	8	4	2	20	36-18	2e pl. v. bv.
1955-1956	3e klasse	14	11	3	0	25	36- 8	kampioen
1956-1957	2e klasse	15	2	3	10	7	14-51	ond. plaats
	degr. comp.	5	0	1	4	1	6-15	
1957-1958	3e klasse	13	9	0	4	18	32-15	3e pl. v. bv.
1958-1959	3e klasse	10	7	0	3	14	31-14	2e pl. v. bv.
	prom.vomp.	3	1	1	1	3	4- 4	
1959-1960	2e klasse							

Comp. -, prom. - en							
degradatiewedstrijden X	295	135	48	112	318	710-610	
Bekerwedstrijden	27	9	3	15	21	53- 72	

Totaal	322	144	51	127	339	763-628	
--------	-----	-----	----	-----	-----	---------	--

=====

X 2 pnt. in mindering w.n.o.

Derde herenelftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1936-1937	4e klasse	16	3	4	9	10	25-35	3e pl. v. ond.
1937-1938	4e klasse	12	4	2	6	10	19-32	3e pl. v. ond.
1938-1939	4e klasse	12	2	1	9	5	17-36	2e pl. v. ond.
1939-1940		geen derde elftal						
1940-1941	4e klasse	17	9	2	6	20	53-29	3e pl. v. bv.
1941-1942	distr. N. -H.	15	9	2	4	20	53-24	3e p. v. bv.
1942-1943	distr. N. -H.	9	7	1	1	15	27- 8	kampioen
1943-1944	4e klasse	geen stand bekend						kampioen
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	4e klasse	10	3	1	6	7	18-25	2e pl. v. ond.
1946-1947	4e klasse *	7	3	0	4	4	7-15	3e pl. v. ond.
1947-1948	4e klasse	12	3	1	8	7	19-43	2e p. v. ond.
1948-1949	4e klasse	12	3	4	5	10	15-19	3e pl. v. ond.
1949-1950	4e klasse	14	5	4	5	14	31-27	3e pl. v. bv.
1950-1951	4e klasse	14	2	2	10	6	19-48	ond. plaats
1951-1952	4e klasse	14	4	2	8	10	25-31	4e pl. v. bv.
1952-1953	4e klasse	12	8	3	1	19	24- 8	2e pl. v. bv.
	prom. comp.	3	2	0	1	4	4- 6	
1953-1954	3e klasse	14	0	4	10	4	13-38	ond. plaats
1954-1955	4e klasse	14	3	3	8	9	22-56	3e pl. v. ond.
1955-1956	4e klasse	14	3	2	9	8	16-44	2e pl. v. ond.
1956-1957	4e klasse	14	3	4	7	10	27-40	4e pl. v. ond.
1957-1958	4e klasse	14	0	2	12	2	12-54	ond. plaats
1958-1959	4e klasse	12	3	0	9	6	6-32	2e pl. v. ond.
1959-1960	4e klasse							

Comp. -, prom. - en degradatiewedstrijden *	261	79	44	138	200	452-650
Bekerwedstrijden	3	0	0	3	0	2- 10

Totaal	264	79	44	141	200	454-660
	=====					

* 2 pnt. in mindering w.n. o.

Vierde herenelftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1941-1942	distr. N-H.	14	4	1	9	9	18-40	2e p. v. ond.
1942-1943	distr. N-H.	8	6	1	1	13	18- 6	kampioen
1943-1944	distr. N-H.	geen stand bekend						midden
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	comm. v. bijst.	10	3	0	7	6	14-30	2e pl. v. ond.
1946-1947	comm. v. bijst.	geen eindstand bekend						
1947-1948	comm. v. bijst.	12	7	2	3	16	26-21	3e pl. v. bv.
1948-1949	comm. v. bijst.	13	6	0	7	12	25-39	4e pl. v. ond.
1949-1950	comm. v. bijst.	12	3	2	7	8	22-33	2e pl. v. ond.
1950-1951	comm. v. bijst.	11	1	3	7	5	10-35	2e pl. v. ond.
1951-1952	comm. v. bijst.	12	3	2	7	8	22-53	midden
1952-1953	comm. v. bijst.	12	5	1	6	11	30-45	3e pl. v. ond.
1953-1954	comm. v. bijst.	14	9	2	3	20	38-19	3e pl. v. bv.
1954-1955	comm. v. bijst.	12	6	1	5	13	26-22	4e pl. v. bv.
1955-1956	comm. v. bijst.	12	3	1	8	7	22-36	3e pl. v. ond.
1956-1957	comm. v. bijst.	12	6	2	4	14	26-17	midden
1957-1958	comm. v. bijst.	13	7	1	5	15	30-22	4e pl. v. bv.
1958-1959	comm. v. bijst.	14	6	7	1	19	32-11	2e pl. v. bv.
1959-1960	comm. v. bijst.							

Totaal		181	75	26	80	176	359-429	
--------	--	-----	----	----	----	-----	---------	--

=====

Vijfde herenelftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>Pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1952-1953	comm. v. bijst.	12	2	0	10	4	16-44	2e pl. v. ond.

Eerste dameselftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1935-1936	4e klasse	10	9	0	1	18	29- 2	kampioen
	prom. comp.	3	2	0	1	4	7- 3	
1936-1937	3e klasse	12	5	2	5	12	23-18	midden
1937-1938	3e klasse	12	10	2	0	22	42-15	kampioen
	prom. comp.	4	1	0	3	2	6-10	
1938-1939	3e klasse	12	9	0	3	18	56-22	3e pl. v. bv.
1939-1940	afd. Haarlem	12	6	0	6	12	36-22	3e p. v. bv.
	noodcomp.							
1940-1941	afd. A'dam/Hrl.	12	6	2	4	14	27-16	midden
	noodcomp.							
1941-1942	2e klasse	11	5	1	5	11	22-17	midden
1942-1943	2e klasse	10	6	2	2	12	18- 6	2e pl. v. bv.
1943-1944	2e klasse	geen stand bekend						midden
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	2e klasse	10	4	1	5	9	16-19	3e pl. v. bv.
1946-1947	2e klasse	7	1	2	4	4	4-16	3e pl. v. ond.
1947-1948	2e klasse	12	5	2	5	12	25-39	3e pl. v. bv.
1948-1949	2e klasse *	14	3	1	10	5	18-47	2e pl. v. ond.
1949-1950	2e klasse *	14	5	1	8	9	25-38	4e pl. v. ond.
1950-1951	2e klasse	14	5	6	3	16	35-26	4e pl. v. bv.
1951-1952	2e klasse	13	5	4	4	14	35-24	3e pl. v. bv.
1952-1953	2e klasse *	14	8	1	5	15	32-28	4e pl. v. bv.
1953-1954	2e klasse	14	3	3	8	9	16-35	2e pl. v. ond.
1954-1955	4e klasse	12	7	1	4	15	28-23	2e pl. v. bv.
1955-1956	4e klasse	12	6	3	3	15	30-22	2e pl. v. bv.
1956-1957	4e klasse	14	12	0	2	24	54-14	kampioen
1957-1958	3e klasse	14	12	0	2	24	46-10	kampioen
	prom. comp.	2	0	0	2	0	3- 8	
1958-1959	3e klasse	14	11	2	1	24	36- 8	2e pl. v. bv.
1959-1960	3e klasse							

Comp. -, prom. - en degradatiewedstrijden *	278	146	36	96	320	669-488
Bekerwedstrijden	26	13	2	11	28	58- 48

Totaal	304	159	38	107	348	727-536
--------	-----	-----	----	-----	-----	---------

---

* 2 pnt. in mindering w. n. o.

Tweede dameselftal

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1937-1938	4e klasse	12	1	1	10	3	9-52	ond. plaats
1938-1939	4e klasse	12	9	1	2	19	57-12	2e p. v. bv.
	prom. comp.*	4	2	1	1	3	10- 8	
1939-1940	afd. Haarlem	10	1	0	9	2	5-78	ond. plaats
	noodcomp.							
1940-1941		geen tweede elftal						
1941-1942	4e klasse	12	7	2	3	16	36-14	3e pl. v. bv.
1942-1943	4e klasse	8	4	1	3	9	16-10	midden
1943-1944	4e klasse	geen stand bekend						ond. plaats
1944-1945		geen competitie						
1945-1946	4e klasse *	10	4	0	6	6	13-32	3e pl. v. ond.
1946-1947	4e klasse	8	4	1	3	9	23-17	3e pl. v. bv.
1947-1948	4e klasse	12	5	3	4	13	20-17	3e pl. v. bv.
1948-1949		geen tweede elftal						
1949-1950		geen tweede elftal						
1950-1951	comm. v. bijst.	10	5	2	3	12	20-11	3e pl. v. bv.
1951-1952	comm. v. bijst.	14	9	1	4	19	36-23	2e pl. v. bv.
1952-1953	4e klasse	14	5	4	5	14	15-17	3e pl. v. bv.
1953-1954	4e klasse	14	3	4	7	10	15-31	2e pl. v. ond.
1954-1955		geen tweede elftal						
1955-1956	comm. b. bijst.	10	1	0	9	2	9-43	ond. pl.
1956-1957	comm. v. bijst.	10	3	2	5	8	21-42	3e pl. v. ond.
1957-1958	comm. v. bijst.	14	6	2	6	14	29-33	4e pl. v. bv.
1958-1959	comm. v. bijst.	12	10	0	2	20	42-13	2e pl. v. bv.
1959-1960	comm. v. bijst.							

Totaal	*	186	79	25	82	179	376-454	
--------	---	-----	----	----	----	-----	---------	--

=====

* 2 pnt. in mindering w. n. o.

Meisjes A

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1938-1939	afd. Haarlem	10	0	0	10	0	5-50	ond. pl.
1952-1953	afd. VI	10	3	4	3	10	17-10	3e pl. v. bv.
1953-1954	afd. VII	7	7	0	0	14	46- 3	kampioen
1957-1958	afd. V	10	0	4	6	4	6-25	ond. pl.
1958-1959	afd. V	10	2	3	5	7	17-28	3e pl. v. ond.
1959-1960	afd. VII							

Totaal		47	12	11	24	35	91-116	
--------	--	----	----	----	----	----	--------	--

Jongens A

		<u>gesp.</u>	<u>gew.</u>	<u>gel.</u>	<u>verl.</u>	<u>pnt.</u>	<u>v-t</u>	
1936-1937	A'dam/Hrl.	10	7	0	3	14	22-13	3e pl. v. bv.
1937-1938	A'dam/Hrl.	12	4	2	6	10	20-25	3e pl. v. ond.
1938-1939	A'dam/Hrl.	10	2	0	8	4	11-27	2e pl. v. ond.
1939-1940	Haarlem	10	2	1	7	5	9-49	3e pl. v. ond.
1952-1953	Afd. VII	10	7	0	3	14	48- 8	2e pl. v. bv.
1953-1954	Afd. II	10	0	1	9	1	6-50	ond. plaats
1954-1955	Afd. VII	10	10	0	0	20	53- 5	kampioen
1955-1956	Afd. II	10	4	2	4	10	24-19	3e pl. v. ond.
1956-1957	Afd. IX	10	9	0	1	18	46-14	kampioen
1957-1958	Afd. V	10	0	3	7	3	7-31	ond. plaats
1958-1959	Afd. V	8	5	0	3	10	34-20	2e pl. v. bv.
1959-1960	Afd. VII							

Totaal		110	50	9	51	109	280-261	
--------	--	-----	----	---	----	-----	---------	--

Jongens B

1958-1959	Afd. XI	10	6	0	4	12	33-20	2e pl. v. bv.
1959-1960	Afd. XI							

Nou, tabé dan !

In de meeste gevallen is het zo dat de samensteller een woord voorafschrijft. Ik doe dit nu eens niet daar ik liever het laatste woord heb.

Het is zoals de Bondsvoorzitter, de Heer W.F. Westermann, in zijn voorwoord reeds gezegd heeft: "Dat vele verenigingen op een hockeyhistorie van 25 jaar kunnen bogen, maar dat de ontwikkeling in dit tijdsbestek geenszins een zelfde beeld vertoond". Dit is volkomen juist.

Ik zal niet in herhalingen treden. U heeft allen kunnen lezen hoe onze vereniging in deze 25 jaar tot ontwikkeling is gekomen. Onze vereniging heeft vele "ups" en "downs" meegemaakt.

Juist door deze "ups" en "downs" moet het mij van het hart dat ik met zeer veel plezier en misschien met een nog groter enthousiasme, dit jubileumnummer heb mogen samenstellen.

Menige avond heb ik doorgebracht met het lezen van oude nummers van "Het Orgaan" uit het jaar 1935, of oude Hockey Sports uit die tijd.

En niet te vergeten het gedenkboek van Hans Metselaar. Zonder deze gegevens zou het mij niet mogelijk geweest zijn dit jubileumnummer het licht te doen zien. Vanaf deze plaats wil ik alle schrijvers en schrijfsters hartelijk dank zeggen voor hun medewerking. Zonder jullie medewerking zou het eveneens niet mogelijk geweest zijn dit nummer uit te geven.

Ik hoop dat u een plezierig uurtje met dit jubileumnummer mag doorbrengen, dat de ouderen er van overtuigd zijn dat onze vereniging nog springlevend is en dat de jongeren er van overtuigd zijn, dat alleen met enthousiasme en vriendschap een vereniging springlevend is te houden.

Bob van Beets

SPORTHUIS
Z A N D V O O R T

HALTESTRAAT 35

TELEFOON 2131

Hockeykleding - Trainingspakken -
Tassen - Shawls en Mutsen in de
ZHC kleuren. Hockeylegguards -
Hockeyklompen - Keeperhandschoenen -
Onderbuikbeschermers

HOCKEYSTICKS	vanaf 9,75
--------------	------------

KINDERSTICK	5,70
-------------	------

JUNIORSTICK	8,25
-------------	------

HOCKEYSCHOENEN	vanaf 20,90
----------------	-------------

Laag model, rubberzolen met noppen

KLEM VOOR HOCKEYSTICK	2,50
-----------------------	------

Recht op het doel af

Onze financiële voorlichting gaat recht op Uw
doel af. Deskundige medewerkers staan gereed
om U van advies te dienen en met U te over-
leggen hoe Uw zakelijke, financiële en assurantie-
belangen het beste kunnen worden behartigd.

DE TWENTSCHE BANK

ZANDVOORT - RAADHUISPLEIN